

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · XII. évfolyam, 49. szám, 2009. március

A tartalomból

Lehetetlen?

A kifogásokról

Henry Bullinger

Szereti-e Isten a világot?

Hazaérkezés

Mi lenne velem nélküled?

Reklám! Reklám? Reklám...

Krisztus központú szülő és tanár

Hogyan imádkozzunk egy imaközösségen?

Idős keresztyének

Lehetetlen?

„És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-e, holt én megvénhedtem? Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának” (1Móz 18,13-14).

24 éve élt Ábrahám és Sára Kánaán földjén. 24 éve hangzott el először Isten ígérete, hogy megáldja Ábrahámot utódokkal, úgy megsokasítja őket, mint égen a csillag és tenger partján a homokszemek. Azóta többször megismételte az Úr ezt az ígéretet. A hosszú várakozásban hit és kételkedés között hullámzott az idős házaspár. Néha csodálatos magasságokban jártak, és megnyugodtak Isten ígéretében, máskor a hitetlenség mélységébe zuhantak, és emberi megoldások után nyúltak. Ennek látható gyümölcse volt a Hágártól született Izmaél. Isten ígéretei táplálták a hitet, miközben az „emberi valóságok” növelték a kételkedést. Az „emberi valóságok” közé tartozott Sára meddősége és egyre előrehaladottabb kora. Végül megszűnt Sáránál a termékenység, szervezete nem termelt többé petesejtet. Ezek voltak az „emberi tények”.

Aztán újra megjelent az Úr, és azt ígérte Ábrahámnak, hogy Sárától születik fia. Az Úr megerősítette az Ábrahámval kötött szövetségét, és a körülmetélés jegyét adta hozzá. Ezzel megpecsételte korábbi ígéreteit, melyek között ott volt

a Sárától születendő utód. Az utoljára elhangzott ígérlet különbözött egy dologban a többiektől. Isten eddig sosem adott időpontot. Csak ígérte, hogy megteszi. De mikor? Mikor, Uram? Még meddig várakoztatsz? Ezúttal Isten mondott időpontot: „Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben” (1Móz 17,21). Ábrahám nem tudta megállni nevetés nélkül, mikor ezt hallotta, de aztán elcsendesedett, és körülmetélkedésével tett bizonyosságot, hogy hisz.

Sára is hallotta ezt az utolsó ígéretet (ha nem Istentől, akkor Ábrahámától), és látta, amint körülmetélnek minden férfit. Isten Igéje nem tudatja velünk Sára gondolatait vagy hangos megnyilvánulásait ezzel kapcsolatban. Talán nem fejezte ki se hitetlenségét, se hitét. Talán

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@t-online.hu

www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

Szerkesztő: Bagoly Gyula

várt – lássuk, mi lesz. A várakozás pedig az egyik legnehezebb tevékenység a keresztyén ember életében. Nem lehet nem gondolkodni a várakozás alatt! És az ember csak azon tud gondolkodni, amire vár. De vajon közben milyen gondolatoknak ad helyet? A várakozás alatti gondolkodás csatátér. Isten adta az Ő ígétét, ez a fő gondolat. De aztán hirtelen felsorakoznak az ellengondolatok sokaságai. Felsorakoznak, és támadnak. Kérdéseket tesznek fel, választ adnak rá, érvelnek, bizonyítanak. Kigúnyolnak és kikacagnak. Pörgő szóáradattal és hatalmas túlerővel próbálják lehangoltatni, lesöpörni az Isten ígétét.

Általában jól lehet ezt palástolni kívülről. Az ember úgy tud tenni, mintha mély csend és békeség honolna odabent a lelkében. Mintha minden a helyén lenne és a legnagyobb rendben menne. Aztán jön valami esemény, ami felszínre hozza mindezt. Egy napon hirtelen, váratlanul három férfi érkezik. Különös, de Ábrahám nem gondolkodik, elájul szalad, és meghívja őket egy ebédre. Sejtí, hogy kik a vendégei? Vagy bárkit hasonlóképpen megvendégelne? A három férfi elfogadja a meghívást, és élvezzi a vendégszeretetet. Aztán egyszer csak megszólalnak: Hol van a feleséged, Sára? Itt a sátorban. Talán fel akarják hívni Sára figyelmét? Akarják, hogy hallja ő is a következő mondatot? És elhangzik a pár napja kapott ígértnak a megismétlése: „Eszteendőre ilyenkor a te feleségednek Sárának fia lesz”. Ez a mondat felszínre hozza a mélyben folyó harcot, és a csata állását is. Világosan megmutatja, hogy ki áll győzelemre: Sára elneveti magát, és feltörnek belőle a győzelem küszöbén álló gondolatok: „Vénségemre lenne-e gyönyörűségem? Meg az én uram is öreg!” Egy kérdés és egy állítás. Sára szemében elég erős-

nek látszik ez a két gondolat, hogy legyőzze Isten ígétét, hogy bizonyítsa: LEHETETLEN, amit ezek a férfiak állítanak. Miért kerekedtek felül ezek a gondolatok? Miért tűnnek hitelesebbnek, megbízhatóbbnak ezek, mint amit Isten mond? Mert Sára magára és körülményeire néz? Mert ezek közelebb állnak hozzá, és jobban táplálta, mint azokat? De miért? A hitetlenség miatt, ami a bűnös természetből fakad. Ez a bűnös természet által állított csapda, amibe Sára belesétált, és nem vette észre. Úgy tűnik, hogy a férje, Ábrahám sem vette észre. Sára a hitetlenség állapotában rostokolt. Telt az idő, és közeledett az ígértnak beteljesedése. Vajon Sára hitetlensége akadály lesz az ígértnak beteljesedésében? Vajon Isten meg tudja oldani a problémát? Nem lehetetlen-e ez az egész? Talán végleg elveszítette Sára ezt a csatát? Szinte látjuk már az előbb idézett gondolatok végső győzelmét, amely mögött a Sátán hangja szólal meg – elbukta, veszítettél, elvesztél...

De hirtelen beavatkozik VALAKI. Halk, de erőteljes hangon párbajra hívja a győzelmesnek vélt gondolatot. Állj elő, és mutasd meg vitézséged! Állj elő, és véd meg magad! Gyerünk, bizonyítsd be, hogy valóban olyan erős és nagy hős vagy, amilyennek látszol! Önkéntelenül is arra fordítjuk a fejünket, és keressük, kicsoda szólt. Ekkor hirtelen felragyog előttünk Isten szava, a győzedelmes vitéz, aki így szól: „Lehetetlen-e az Úrnak valami?” Legyőzi a hitetlenség gondolatait. Leleplezi őket, és felszínre hozza lázadásukat, hamisságukat és gyávaságukat. Fényt derít rá, hogy erőtelen szájhősök, gyáva árulók, a Sátán szolgái, akik félrevezetik az embert. Egyetlen pillanat alatt megváltozik a csata helyzete, esznek, akik majdnem győztek, és győz az igazság! Győz az Ige. Ho-

gyan lehetséges ez? Valóban lehetséges? Isten Igéje bizonyítja, hogy igen. A válasz: kegyelemből! Sára szívét elfoglalja a hit, amint azt a Zsidókhoz írt levélben olvassuk: „Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való fogadásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígértnak tette” (Zsid 11,11).

Kérlek, nézz magadba! Csendesdj el, és gondolkodj el, mire mondtad a szívedben, hogy lehetetlen. Milyen gondolatsornak lett ez a vége? Talán lehetetlennek látod, hogy Isten üdvözítsen, mert nagyon mélyre süllyedtél, vagy mert nagyon hosszú ideje harcolsz, és nem jutottál hitre? Talán hitben járva elbukta, és ugyancsak mélyre süllyedtél, megkötöztek a bűnök, és lehetetlennek tűnik a szabadulás? Elrontottál fontos dolgokat az életedben, és lehetetlennek látszik a helyrehozatala? Krízisben van a házasságod, gyereknevelésed, az anyagiak kezelése, a szolgálataid, és lehetetlennek tűnik helyrehozni? Mély konfliktusban vagy testvéreiddel, felebarátokkal, és úgy tűnik, lehetetlen megbocsátani és kibékülni, biblikus kapcsolatot teremteni velük? Lehetetlennek tűnik levetkőzni rossz szokásokat, és azokat jókkal helyettesíteni? „Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami?”

Tanuld meg ezt az Igét! Vésd jól a szívedbe és az elmédbe! Képezd ki és állítsd készenlétbe, hogy bármikor beavatkozhasson, ha kételkedő, hitetlenkedő gondolatok sokasága árasztana el! Továbbá erősítsd meg ezt a gondolatot Isten ígéréteivel! Ha Isten megígért neked valamit – és számára nincs lehetetlen – akkor biztosan meg fogja tenni mint ahogy megajándékozta Sárát Izsákkal.

Kovács Ferenc

A kifogásokról...

„Egy gyenge munkás mindig szerszámaait hibáztatja...”

Anonymus

„Aki jó a kifogások gyártásában, ritkán jó bármi másban...”

Benjamin Franklin

„Egyesek saját hanyagságuk igazolására a mai időket hozzák fel. De mi közünk van nekünk a mai időkhöz azon túl, hogy szolgálnunk kell ezekben az időkben is a mi Urunkat?”

C. H. Spurgeon

tanulmányozni az emberek kifogásait...”

Christian Hebbel

„A kifogás rosszabb és rettetesebb a hazugságnál, mert a kifogás egy védelmezett hazugság...”

Alexander Pope

„Krisztus a bűneinkért halt meg – nem a kifogásainkért!”

Anonymus

„Ha az ember meg akar verni egy kutyát, mindig talál egy botot; ha pedig kifogást keres, hogy ne higgyen a Krisztusban, mindig talál egyet...”

C. H. Spurgeon

„Ne gondold jónak a bűnt csak azért, mert divatos! Ne gondold jónak az istentelenséget, csak azért, mert sokan járnak a romlás útjain! A sokaságra való utalás – bolond érvelés, önmagában a tömeg nem tesz jóvá egy dolgot... A gonosz neve: Légió...”

Thomas Watson

„A gyenge kifogás rosszabb a semminél...”

Thomas Fuller

„Egy bűn két bűn, ha azt igazolni próbáljuk...”

Henry Smith

„Sikerem titka a következő: nem gyártottam, és nem fogadtam el kifogásokat...”

Florence Nightingale

„A problémák kilencvenöt százaléka olyan emberektől származik, akiknek szokásukká vált a kifogás-gyártás...”

George Washington Carver

„De ez csupán kis bűn! – mondod... Emlékezz arra, hogy egy nagy Isten előtt egy bűn sem lehet kicsi... Ezért bármilyen kicsi lenne, naggyá az teszi, hogy kis bűnként kezeled...”

Ralph Venning

„Annak, aki szeretne többet megtudni az emberi természet-ről, nem kell mást tennie, mint

„Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? És monda az ember: Az asszony, akit mellém adtál vala, ő ada nekem arról a fáról, úgy evém...”

1Móz 3,11-12

Válogatta és fordította: Szőke Imre

Henry Bullinger, az egyházak pásztora (1504-1575)

Bullinger szerepe a reformációban

Talán nincs még egy olyan reformátor, akit annyira mellőzött volna a modern kor, mint Heinrich (Henry) Bullingert, pedig több teológiailag megbízható keresztyén írást hagyott ránk, mint Luther, Kálvin és Zwingli együttvéve. A megírásuktól számított száz éven belül csak Svájcban több mint 400, valamint 50 európai kiadónál még számos további kiadást értek meg Bullinger munkái. *Dekádok* című művét, mely egy ötkötetes, egyenként tíz részből álló sorozat, 77-szer nyomtatták újra latinul, míg a német kiadások száma elérte a 137-et. Ezen kívül számos alkalommal kiadták angol, holland és francia nyelven is. Bullinger munkáit nemzetközi szinten elismerték és nagy becsben tartották tudományosságuk, nevelő hatásuk, rendszerezettségük, gyakorlati kegyességük és közérthetőségük miatt.

1586-ban John Whitgift angol érsek kiadta az *Utasítások a szolgáló lelkészek növekvő tudásának érdekében* című munkáját, melyben minden lelkészi szolgálatra jelentkezőt, akinek teológiai ismeretei hiányosak voltak, arra utasított, hogy vegyenek magukhoz egy Bibliát, Bullinger Deká-

dok című művét és egy üres füzetet. A jelentkezőknek minden nap el kellett olvasniuk egy fejezetet a Bibliából, majd leírniuk mindazt, amit megtanultak, valamint minden héten el kellett olvasniuk egy könyvet a Dekádokból, és abból jegyzeteket készíteniük. Negyedévente egy idősebb lelkésszel megbeszélték az olvasottakat, aki további utasításokkal látta el őket. A Dekádok angol nyelvű előszavának írója szerint Bullingerre nem jellemző a Kálvinnál időnként előforduló homályos fogalmazás, sem a Musculusnál megfigyelhető bonyolult tudományosság. Bullinger úgy képes megbízható és érthető tanítást tömören kifejezni, hogy az érdekes, és könnyen megjegyezhető legyen. Az Erzsébet korabeli időkben ilyen magán tanulmányokat kellett folytatni, hiszen Mária véreskezű uralkodása sok tanítótól fosztotta meg az egyházat.

Énekelt, hogy betevő falathoz jusson

Henry Bullinger egy hétgyermekes család legkisebb gyermekeként született 1504. július 18-án a svájci Bremgarten nevű kisvárosban. Szülei, Bullinger Henrik és Wiederkehr Anna élettársi kapcsolatban éltek, bár apja plébános volt. Egyháztörténészek azt feltételezik, hogy az idősebb Bullinger megvesztegette az egyházvezetést, hogy engedélyezzék számára ezt az együttélést. Pedig Svájcot ebben az időben olyan demokratikus módon irányították, amely akkor még sehol máshol nem volt ismeretes: nem az érsek vagy polgári előljárók, hanem az egyházközség tagjai választották meg lelkészeiket.

1509. május 12-én a kiemelkedően tehetséges ifjú Bullingert életkorához képest két évvel korábban beírták a város latin iskolájába, ahol megtanult latin fogalmazásokat írni és olvasni, és liturgikus éneklésre is képezték. A gyermekeknek latinul kellett beszélniük az iskolában. Henry ebben az intézményben semmilyen vallásos jellegű nevelést nem kapott. Tizenkét éves korában a német-holland határnál fekvő Emmerich-ben folytatta tanulmányait. Apja megígérte neki, hogy szállásáról és ruházatáról gondoskodik, de ételért és minden más szükséges dologért házról házra járva kellett koldulnia, hogy megtanuljon együtt érezni a szegényekkel. Mivel Henrynek szép, képzett hangja volt, betevő falatját három évig szó szerint énekléssel kereste meg. Emmerichben Henryt arra bíztatták, hogy lépjen be a karthauzi rendbe, és legyen szerzetes.

Alig volt tizenöt éves, amikor a kölni egyetemre került, ahol megismerkedett Erasmus és azok tanításával, akik a Szentírást az arisztotelészi logika és etika fölé helyezték. Kölnt, Németország legnagyobb városát a „német Rómaként” emlegették, mert a római katolicizmus központja volt a térségben. A dóm főoltára mögött őrizték a három napkeleti bölcs állítólagos ereklyéit egy nagy arany koporsóban, így a kölniek úgy gondolták, hogy városuk a legmennyeibb hely ezen a földön. Köln a klérus irányítása alatt állt, és számos szerzetesrendet alapítottak itt. John Eckart és Johannes Tauler idejében sok német skolasztikus

telepedett le Kölnben, köztük Nagy Albert és Aquinói Szent Tamás is. (...) Mindezeknek köszönhetően Köln vallásosságát nagymértékben meghatározta a miszticizmus.

A Krisztusban rejlő igazság

Bár Köln volt az egyetlen olyan egyetem Németországban, mely elégette Luther írásait, de a református nézetűek még itt is azt tanították, hogy a vallás nem az emberi logika vagy az emberi akarat terméke, hanem Isten akaratát, ahogyan az a Szentírásban van kinyilatkoztatva. Kezdetben Erasmus igyekezett – befolyását kihasználva – megakadályozni az egyetemet az ellenreformáció melletti állásfoglalásban. Amikor az inkvizítor Hieronymus Alexandert 1520 októberében Kölnbe küldték, hogy az „eretnekséget” gyökerestül kiirtsa, arra számított, hogy hódító hősként fogadják majd, ehelyett azonban pápellenes feliratokat talált városszerke, róla pedig tudomást sem vettek. A város előljárói már nem ítélték el Luthert. Sajnos Erasmus és a bírák hamar megtörték Róma nyomása alatt, és november 15-én újból elégették Luther munkáit, ugyanazon a napon, amikor a tizenhat éves Bullinger kézhez kapta baccalauresát (első egyetemi fokozatát).

Bullinger kritikus álláspontra helyezkedett Róma dogmaival szemben, és megvette első sajtó Újszövetségét. Jól tudta, hogy Róma az egyházatyáktól eredeztetni autoritását, ezért munkáik alapos tanulmányozásába kezdett. Felfedezte, hogy az egyházatyák a Szentírásra hivatkoztak és ahhoz fordultak, visszautasítva mindenféle bálványimádást. Bullinger felismerte, hogy hitük tantételei éles ellentétben álltak az általa ismert katolicizmussal. Hamarosan megértette, hogy a megigazulás egyedül az Isten által aján-

dékul adott hitből van, és a megváltás Isten kegyelmén, és nem az emberek kétségbe vonható „jótettein” alapszik. Elvetette a gondolatot, hogy szerzetes legyen, és az Úr Jézus Krisztusban hitre jutott. Tizenhét évesen megszerzte a magiszteri fokozatot, és hat év távollét után hazatért Bremgartenbe.

Bullinger felismerte, hogy hitét nem rejtheti el, és bizonyosságot kell tennie Krisztusról, de nem tudta, vajon apja hogyan fogadja majd megtérésének hírért. Félelmei feleslegesnek bizonyultak, mert családja nagy szeretettel fogadta, és apja arra bízta, hogy maradjon meg állhatatosan a református úton. Nem sokkal ezután Wolfgang Jöner, Kappel apátja tanári állást ajánlott Bullingernek. Mikor Bullinger – bizonyosságot téve Jönernek – megvallotta neki, hogy nem tudná Rómát követni, válaszul az nyomban kinevezte az egyházi iskola főfelügyelőjévé. Bullinger azonnal új tanmenetet vezetett be, és az apró iskola nőni és virágozni kezdett. A következő hat évben a fiatal reformátor a 27 újszövetségi könyvből 21-ből prédikált az apátságban – németül, hogy a szerzetesek, világi foglalkozásúak, szolgálók, és a város egész lakossága részt vehessen a szolgálatain.

A reformáció Kappelben és Bremgartenben

1524-ben Bullinger minden kiabrázólást eltávolított a kolostor templomából, 1525-ben be-szüntette a misét, és egy évvel később bevezette a református úrvacsorát. A szerzetesek közül sokan megvallották Krisztusba vetett hitüket. Néhányan kiléptek és keresztyén mesteremberekként, földművesekként éltek további életüket, mások azonban maradtak, és Bullinger vezetése alatt szolgáltak. A kappeli kolostor református teológia lett. Körülbelül 1523-ban Bullinger barátságot kötött Zwinglivel és Leo Juddal. Sok egyháztörténész – helytelenül – Zwingli pártfogoltjaként tekint Bullingerre; pedig méltán tarthatjuk vele egyenrangúnak, sőt jelentősége Zwinglién is túlmutat a reformáció kérdéseiben. Jelentős nézetkülönbségek voltak Zwingli és Bullinger között. Bullinger már két évvel Zwingli előtt képzett és küldött ki református igehirdetőket, akiket jóval kevesebb ellenállással fogadtak. Amikor 1524-ben Bullinger ki akarta adni nézeteit az úrvacsoráról, Zwingli kérte, hogy ne tegye, mert ő még nem bizonyosodott meg erről a kérdésről. Zwingli sok habozás után végül arra a következtetésre jutott,

hogyan az úrvacsora célja pusztán a „megemlékezés”. Bullinger azt tanította, hogy az úrvacsorában az Úr valódi jelenlétét tapasztaljuk meg, mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott Ő maga is jelen van. Mindezek ellenére Bullinger elutasította mind a transzszubsztanciáció (átlényegülés), mind a konsszubsztanciáció (együttlényegülés) tanát – mindazokat a tanokat, melyek Krisztus testi jelenlétét hirdetik az úrvacsorában. (...) Bullinger nem helyeselte Zwingli részvételét a kappeli háborúban, sem azt, ahogyan Zwingli bízott Bern harcias „református” politikájában. Bullinger a béke embere volt, s ezért Zwingli gyakran kérte közbenjárását a nehéz helyzetekben, melyekbe saját magát sodorta.

Anna Adischwyler

Mikor az apát és számos kappeli szerzetes megházasodott, Bullinger is felismerte, hogy szolgáltatást nagyban támogatná egy feleség. 1527-ben Joner eltávozási engedélyt adott Bullingernek, hogy az feleséget találjon magának. Lutherhez hasonlóan Bullinger is egy egykori apácát választott. Hosszú levelet írt Annának arról, hogy szeretné elhívását egy feleséggel megosztani, nem titkolva el életének várható nehézségeit, szűkös anyagi helyzetét. Anna igent mondott. Két héten belül megszervezték az egybekelést, de Anna édesanyja, Mrs. Adischwyler – aki egy szakács feleségeként – lányát egy gazdag férfinak szánta, megtámadta az eljegyzést. Bár a bíróság Henry és Anna javára döntött, Adischwyler asszony hajthatatlan maradt. Két év múlva azonban hirtelen meghalt, s a két fiatal összeházasodott 1529. augusztus 17-én.

*A The Banner of Sovereign Grace Truth című magazinnál fordította
André Viktória*

Az Úr jól tudja, hogy mire van szükségünk

Egyszer egy anya a munkahelyén dolgozott, amikor édesanyja hívta otthonról telefonon, hogy a kisfia nagyon beteg, és magas láza van. Azonnal beült az autójába, és elindult hazafelé, de útközben megállt egy patikánál, hogy pár gyógyszert vegyen a gyermeknek. A patikából a parkolón át éppen az autója felé tartott, amikor észrevette, hogy a slusszkulcs nincs nála, mert bezárta az autót. Nagyon sietett volna haza a kis beteghez, de nem tudta, hogy mit tegyen. Egyszerűen semmilyen megoldás nem jutott az eszébe ebben a helyzetben. Jobb híján hazatelefonált, és elmondta, hogy mi történt vele. A fiúcska állapotára azonban egyre rosszabbodott. A nagymama ekkor azt tanácsolta, hogy keressen egy darab drótot, és próbálja meg azzal kinyitni a zárat. Az anya körülnézett, és egy kuka mellett a földön talált egy régi, törött vállfát, amit valaki kidobott. De ezzel még nem volt kisegítve, mivel fogalma sem volt, hogy hogyan kell vele kinyitni a zárat. Meghajította a fejét, és Istenhez imádkozott ebben a kilátástalan helyzetben, hogy küldjön neki valamilyen segítséget.

Pár perc múlva egy öreg, rozsdás kisteherautó állt meg mellette, és kiszállt belőle egy nagydarab, szakállas, mosdatlan ember, a fején egy fekete, koponyamin-tás kendővel.

– Ez lenne a segítség? – gondolta, ugyanakkor hálát is adott az Úrnak.

– Elnézést, tudna nekem segíteni? – kérdezte az embert.

– Miről lenne szó, hölgyem?

– A kisfiam nagyon beteg, neki vettem pár dolgot itt a patikában. Sietnék haza, de sajnos be-

zártam a slusszkulcsot az autómba. Ki tudná nyitni a zárat ezzel a vállfával?

– Persze! – szolt az ember, és fél perc múlva nyitva volt az ajtó.

– Nagyon köszönöm! – ujjongott az asszony. Ez nagy szíves-ség volt öntől, igazán nagyon kedves!

– Asszonyom, én egyáltalán nem vagyok kedves ember, épp tegnap szabadultam a börtönből. 1 évet ültem autólopásért, és csak most jöttem ki.

Az anya könnyeit nyelve mondta mikor kigördült a parkolóból:

– Köszönöm, Uram, hogy segítséget küldtél. És pont egy profit!

Isten nem mindig azt adja, amit mi elképzelünk, és várunk, de mindig azt adja, amire szükségünk van. Rajtunk áll, hogy meg akarjuk-e látni a különbséget, és hálát adunk-e Istennek.

*Az igazak segítséget kapnak az Úrtól, erőt a szükség idején.
(Zsolt 37,39)*

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta; Tihanyi Pál

Szereti-e Isten a világot?

„MERT ÚGY SZERETTE ISTEN E VILÁGOT, HOGY AZ Ő EGYSZÜLÖTT FIÁT ADTA, HOGY VALAKI HISZEN ŐBENNE, EL NE VESSZEN, HANEM ÖRÖK ÉLETE LEGYEN.” (Jn 3,16)

Szereti-e Isten a világot? Ha feltesszük ezt a kérdést, az emberek többsége azt válaszolja, hogy nem! Legalábbis nem úgy néz ki! Mert ha szeretné, nem engedné meg, hogy ennyi nyomorúság, természeti katasztrófa, háború következzen be ezen a kis bolygón. Ha szeretné, nem lenne ennyi betegség, halál és szenvedés. De ne beszéljünk másokról — lehet, te is így gondolod. Így van?

(I.) Nos, hogyan jutottunk ide? – kérdezhetjük. Miért gondolkodnak így az emberek manapság? Korábban ugyanis – és ez sokakat meglephet – nem ez jellemezte a közvélekedést. Az emberek többnyire hitték, hogy Isten szereti a világot. De történt egy szemléletváltás! Mindez kb. 150 éve kezdődött. A XIX. században, és aztán főként a XX. században, amely az ember diadalmának századaként indult. Az ember önmagában bízva, túlzott optimizmustól fűtve azt gondolta, hogy semmi sem akadályozhatja meg fejlődését és naggyá válását. Egy példa erre: korábban a hajósok indulás előtt még imádkoztak, de ez a szokás is kezdett elmaradni; a Titanic-ról (1912) már azt írták az újságok, hogy még Isten sem tudná elsüllyeszteni. Nem volt már szükség Istenre. Főlőslegessé vált! Isten egy olyan szereplővé vált, akit le kell léptetni a történelem színpadáról. Nietzsche (1844-1945) ki is mondta, hogy Isten halott. Nincs senki fölöttünk. Az ember az, aki a csúcson van. Az ember Ura mindenknek!

Ezt az optimizmust aztán szertefoszlatta az I. és II. világháború. Arról nem is beszélve, hogy a XX. század a történelem legvéresebb évszázadának bizonyult. Mindez hidegzuhanyként érte a világot. Az emberiség óriásit bu-

kott, önbizalma elpárolgott és felelőst keresett. Mit gondoltok, kit okolt mindezért? Igen, Istent! Fel kellett hát támasztani, hogy vádolhassák Őt. Elő is vették Istent a színpalak mögül, és záporoztak felé az ismerős kérdések: Hogyan engedhette meg ezt? Miért nem tett semmit? Miért nem akadályozta meg? Miért volt Auschwitz vagy Hiroshima? – és folytathatnánk.

Az ember elkeseredésében, tehetetlenségében és kiábrándultságában az ég fele rázta az öklét a helyzettől, hogy a saját mellét verte volna a bűnbánat jeleként. Istent kezdte vádolni körülményei és helyzete miatt! Arra gondolt, hogy ezért Isten a felelős, Ő tehet róla! Barátaim! Aki így gondolkodik, elkövet egy nagy hibát. Éspedig: a körülményekből kiindulva akar gyors következtetéseket levonni. Pedig ez téves eljárás! G. Campbell Morgan (1863-1945) az egyik nagy XX. századi igehirdető mondta az első világháború nehéz éveiben a következőt: „A körülményeket kell Isten szerint értelmeznünk, és nem Istent a körülmények szerint.” Ez azt jelenti, hogy Istenre kell figyel-nünk, és Ő elmondja mindenről, mi a helyes szemlélet. Neki kell értelmeznie a körülményeket!

Akkor mi a valós kép? A körülmények önmagukban nem igazítanak el bennünket. Csupán a

körülményekből kiindulva nem fogjuk tudni, mi okozta mindezt, és ki ezért a felelős? A körülmények csalókák lehetnek! A körülmények gyakran csak a felszínt engedik látni, de mi van a mélyben? Mi van a háttérben? 1989-ben például tűrhetően éltek az emberek, minden rendben volt – legalábbis látszólag –, de ma már tudjuk, hogy a gazdaság a tönk szélén állt, eladósodtunk, s rövidesen minden összeomlott volna, ha nem történnének reformok. Nem elég tehát csupán a külső helyzetből kiindulni!

A kérdés éppen ezért mindig az: Mit állít Isten egy adott dologról? Ő mindentudó, és Neki mindenre van válasza és magyarázata. Egyáltalán nem biztos, hogy ez vagy amaz azért van, mert Isten nem szereti a világot. Ellenkezőleg! Lehet, hogy azért van annyi baj, nyomorúság és háború, mert az ember az, aki nem szereti az Istent, nem szereti felebarátját, fittyet hány Isten parancsolataira, és megy a saját önző vágyai után. Lehet, hogy teljesen máshol kell a baj okát kutatni?!

(II.) De akkor miért van ennyi baj ezen a világon? Mit tanít erről a Szentírás? Azaz Isten, mert a Szentírás Isten beszéde. A válasz egyszerű: a mai káoszban, nyomorúságokban, háborúkban,

halálban, betegségekben stb. nem Isten szeretetének a hiányát, hanem a bűn következményeit, valamint az ember lázadását kell látni. A Biblia tudniillik arról beszél, hogy az ember (a) fellázadt Isten ellen, azaz Teremtője ellen, (b) bűnben születik és bűnben él, és (c) ez a bűn halált nemz, és pusztítást okoz benne és körülötte.

Furcsán hangzik ez a kifejezés, hogy „bűn” a mai világban, de más magyarázat nincs arra, ami körülöttünk folyik. Gondolkoztál-e a következőkön? Ha az ember jó, és nem bűnös, nincs igazi magyarázat a sok nyomorúságra. Hiszen az embernek egyre jobbnak és jobbnak kellene lennie. Evoluálnia, fejlődnie kellene! A gonoszságot le kellene vetköznie! Ehelyett mit látunk? Járjunk nyitott szemmel a világban! Hanyatlásnak indult minden: erkölcs, morál, gazdaság! Az ember kapzsi, mohó, irigy, elégedetlen, felfuvalkodott, gyilkos, önigazult, parázna, az okkultizmus foglya és sorolhatnánk még. Tönkreteszi és lelakja ezt a világot! Az ember ma is – több évezrednyi állítólagos fejlődés után – embertársának farkasa. Közben pedig bol-

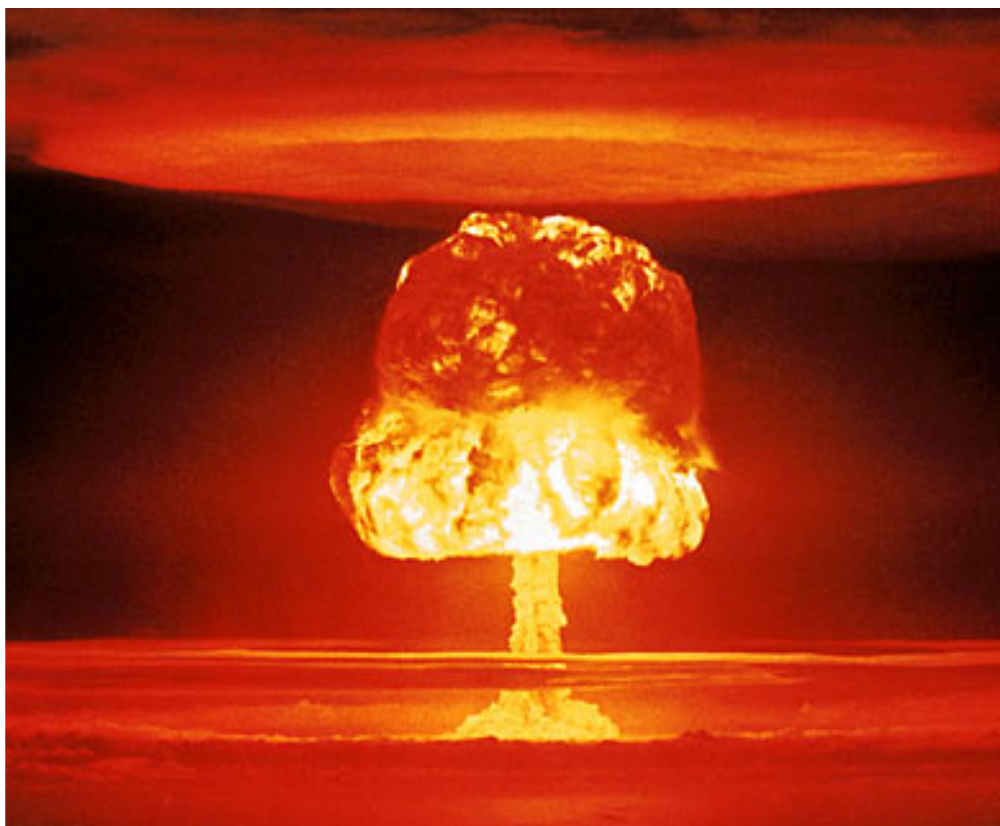
dogtalan és depressziós. A nagy fejlődés ellenére, egyre nagyobb a szegénység, számos új betegség üti fel a fejét, az emberiség folyamatosan háborúzik, nem ért szót egyik ember a másikkal. Folytasam? Ha egy picit is őszinték vagyunk magunkhoz, ezt be kell látnunk.

Honnan a bűn, a gonoszság, ha az ember jónak születik? „A környezet fertőzi meg.” – mondja a tanult elit. És a környezetet ki fertőzte meg? Mi a magyarázat a halálra? Nincs magyarázat. Miért tanulja meg a kisgyerek legelőször azt a szót: NEM!? Honnan van benne a dac, az önzés, az ellenkezés? Onnan, hogy bűnös természettel születik. Továbbá egy bűnös, elbukott világba érkezik. Ez egy olyan világ, amely fellázadt Isten ellen! Egy olyan világ, amely gonoszságban vesztegel, amely fittyet hányt Isten törvényeire – melyek, mellest, az emberiség javát is szolgálták volna – és ment a maga útján! Az ember „kézbe vette” a sorsát, amikor elszakadt Istentől, és tessék – itt az eredmény! Ezt kell látni, ez van a felszín alatt! Ez van a körülmények mögött!

A Jn 3,19-ben arról beszél Jézus, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek inkább szertették a sötétséget, mert cselekedeteik gonoszak voltak! Ne széptsük a helyzetet. Ez egy őszinte diagnózis! A Föld, a világ egy ilyen sötét hely! A világot nem érdekli Isten, az emberek nagy többségét egyáltalán nem érdekli Isten!

Isten csak arra jó, hogy néha szidják, vádolják, máskor pedig úgy tekintsenek rá, mint a szellemre a palackból, akit néha kiengednek és elvárják tőle, hogy az emberek kívánságait teljesítse. Ez mind-mind arról szól, hogy az emberek nem ismerik Istent, nem keresik Őt, nem akarnak Neki tetsző életet élni. Másutt a következőket olvassuk az emberekről: „Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm 3,10-12) Mindenki bűnös. Ez az alaphelyzet. És ez egy lesújtó kép. Különösen, ha szem előtt tartjuk, hogy ez a bűn Isten ellen tör. És ha Isten valóban élő Isten, ez a bűn az Ő szentsége és igazsága ellen tör. Ő nem mehet el szó nélkül a bűn mellett! „Isten igaz bíró, és olyan Isten, aki mindennap haragszik.” (Zsolt 7,12)

Nos, hadd kérdezzek valamit! Lehet-e egy ilyen világot szeretni? Kell-e egy ilyen világot szeretni? Szerethet-e egy ilyen világot egy szent Isten, Aki világosság, Aki maga az igazság, Aki gyűlöli a bűnt? Szeretheti-e egy király azon alattvalóit, akik felláztak ellene és visszaélték jóságával? Ez egy egészen más tárgyalási helyzet, ugye? Fordítsunk hát egyet a kérdésem! Ki akarna szeretni egy ilyen világot? Egy ilyen gonosz világ büntetést érdemelne! A láza-

dásokat el szokták fojtani, a bűnt meg szokták büntetni. Nincs mit szeretni egy ilyen világban. És mégis, barátaim. És mégis...

(III.) Mindezek ellenére, Isten szereti a világot! Ez ennek az igének a fő üzenete, állítása. És ezen tényleg el kellene ámulnunk! Isten szereti a világot! Ezt a bűnös, gonosz világot. De hogyan is ne szeretné? Hiszen (1) megteremtette, (2) törvényeket adott a világ számára, (3) gondját viselte és (4) gondoskodott egy Megváltóról. Isten az, Aki befektetett ebbe a világba. Ma divatos befektetőket keresni. Itt az Úristen negyedik „befektetéséről” olvassunk: az Ő egyszülött Fiát adta, azaz gondosodott egy Megváltóról. Ebben az Ő szeretete tetten érhető. Isten szeretete a világ felé nem egy érzésben nyilvánult meg – lenézett, és azt mondta: szimpatikusak ezek az emberek, kedvelem őket, és szeretem is őket –, hanem cselekedetben. A szeretet a Szentírás szerint elsősorban cselekedet!

Ne felejtsük el, ezt maga Jézus mondja. Isten szereti a világot. Ha ez nem igaz, Jézus egy hazudozó, s még mint bölcs tanítót sem érdemes Őt tisztelni! Tudom, hogy sokan nem fogadják el Jézust Istenként, vagy Megváltóként, de elfogadják egy bölcs tanítóként, rabbiként. Ne fogadd el annak sem! Ha ez hazugság! Vagy megbízol Jézus minden egyes szavában, vagy egyben sem érdemes megbízni.

Isten szeretete ezt a világot, és tett érte valamit. Azért küldte a Fiát, Jézust, hogy megváltsa a világból a Benne hívőket! Jézus egyenlő az Atyával, és a Szentháromság Isten második személyeként Ő is jönni akart! Jézus maga vállalta ezt a küldetést. Isten adta a Fiát, és a Fiú adta magát. Látod? Ezt tette Isten! Ezt tette Jézus!

Itt csak megjegyzem: senki

nem gondolkozik el azon, hogy mit tett Buddha, vagy Konfucius, vagy Mohamed a világért? Semmit nem tettek! Leélték az életüket. Mohamed közben pedig levágott jó pár ezer embert. Ennyit az egyenlő elbírálásról...

Tehát miért volt szükség a Megváltóra? Miért kellett Krisztusnak meghalnia? Miért nem mást tett? Miért nem gazdasági, társadalmi megoldásokkal jött? Miért nem inkább sok pénzt hozott stb.? (Vannak ma is, akik ezt szuggerálják: Jézus társadalmi reformer, elnyomás ellen lépett fel stb.) Azért, mert a bűn volt a legnagyobb probléma. Azért, mert a bűn büntetést kíván és ez azt jelenti, hogy Isten bennünket kellett volna, hogy megbüntessen. De ez az örök kárhozatot jelentette volna. Ezért Isten gondoskodott valaki másról,

"Ez mind-mind arról szól, hogy az emberek nem ismerik Istent, nem keresik Őt, nem akarnak Neki tetsző életet élni!"

egy helyettes áldozatról, aki elhordozza helyettünk a büntetést: egy bűnbakról. Lehet, hogy nem tudod, de ez egy bibliai kifejezés. Az ószövetségben a főpap egy bakra ruházta át a nép bűnét.

Ez az evangélium. A jó hír! Hogy valaki más szenvedett a bűnökért! Hogy nem kell a pokolra menned! Ez egy felmentő üzenet. Megszabadultál! „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Nem csak az valóságos, hogy Isten szereti a világot, nemcsak a kereszt volt valóságos, azaz történelmi tény, hanem valóságos a veszély is... a pokol. Igen el lehet veszni! Krisztus nélkül el lehet

veszni! Ha Krisztus nélkül is el lehetett volna valahogy kerülni a kárhozatot, akkor nem kellett volna Őt Istennek elküldenie erre a Földre. Értelmetlen lett volna Istennek elküldenie Jézust, ha például a templomba járás, a jó cselekedetek vagy az adakozás is üdvözítenének.

Kedves barátom! Bárcsak meglátnád Isten szeretetét, amely valós! De bárcsak meglátnád azt a veszélyt is, amely minden embert fenyeget: a kárhozat veszélyét. Ezt szintén Jézus mondja. Ő nem szokott senkit alaptalanul riogatni. Jézus komolyan állítja ezt. A veszély nagy! Olyan komoly dolog a kárhozat, hogy Jézus csak az Ő halála árán tudott abból szabadulást szerezni az ember számára!

Azért kellett tehát a Szabadító, mert az ember nem tudta megszabadítani önmagát. Te sem tudod! Pedig hányszor nekiveselkedtél, hogy ezt vagy azt másként csinálod, majd holnaptól jobb lesz. De nem ment. Nem ment, mert fogoly vagy. A bűn foglya és a Sátán foglya. De Krisztus a Szabadító! Ő azért jött, hogy szabadulást szerezzen a bűnből, a halálból, a kárhozattól. A bűn – barátaim – a legdrágább dolog a világon! Semmi sem került ilyen sokba. A megbocsátott bűnök a Megváltó Jézus Krisztus életébe kerültek! A meg nem bocsátott bűnök, pedig az örök szenvedésbe fognak kerülni!

Szereti-e az Isten a világot? Remélem, hogy tisztult egy kicsit a kép! Talán most rábólintasz. Igen, elfogadom, hiszen sok igersz ezt tanítja. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4,10)

(IV.) Rendben, és ha szereti Isten a világot, akkor mi van?

Tudomásul veszem. – mondhatja valaki... De ez nem ennyire egyszerű! Ez már személyesen téged is érint! Mi a te válaszod erre? Ha Isten szereti, sőt, ennyire szereti a világot, nem mehetsz el szóttanul a kereszt mellett! A világ emberekből áll. Isten őket szerette, amikor gondoskodott egy Megváltóról. Nem a világot szerette: a hegyeket, völgyeket, tavakat; hanem a világban élő embereket! Lehet nem szeretni egy ilyen Istent? Aki szeretett bennünket, úgy, hogy semmi szeretnivaló nem volt bennünk? Nem megindító ez a szeretet? Ez a szeretet állásfoglalásra kell, hogy késztesse! Illetve az örökkévalóság tétje is állásfoglalásra kell, hogy készítessen! „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő megszületett Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ez az ígérés tartalmaz egy egyetemes felajánlást, azaz mindenkinek szól, de mégis feltételhez kötött. Bárki jöhet Krisztushoz, de nem mindenki fog élni ezzel a lehetőséggel. Isten szeretetének ez a tétje. Kiderült, hogy Isten szereti a világot, és a tét óriási. El lehet veszni, vagy lehet hinni a Krisztusban, az Ő váltságmunkájában, és lehet üd-

vözülni! Könnyelműen nem kellett volna feltenni ezt a kérdést! Hiszen most állást kell foglalni.

Kedves barátom! Arra szeretnék kérni, hogy jöjj ehhez a Krisztushoz! Kerülj közelebb hozzá, ismerd meg Őt, valld meg Előtte bűneidet, hogy vedd Tőle bűneid bocsánatát! Légy te az a valaki, aki hisz! Ezt nevezi a Szentírás megtérésnek. Ismerd fel, légy őszinte magadhoz, hogy egy nyomorult bűnös ember vagy, de Krisztus egy csodálatos Megváltó. Jöjj Őhöz!

Jegyezd meg, drága multság bűnben élni. Valakinek meg kell fizetnie a bűn árát! Be fogják neked nyújtani a számlát. Az ítélet napja a világ végén erről fog szólni. De Krisztus megfizette azoknak tartozását, akik Benne hisznek. Te kész vagy-e megfizetni a saját bűneid árát? Ha nem hiszel a Krisztusban, ez vár rád. De a megtérő ember számára, Krisztus halála az életet jelenti, az örök életet! Mikor ezt felismered, megérted, elhiszed, és Hozzá fordulsz, onnantól kezdve keresztyén vagy. Ha felismered és elhiszed, hogy:

– Jóllehet bűnös vagy – de Krisztus szenvedett érted és megfizetett bűneidért.

– Jóllehet halált érdemelnél – de Krisztus meghalt érted.

– Jóllehet adós vagy Isten előtt – de Krisztus kifizette tartozásod.

Talán most arra gondolsz, hogy mindezt érted, de nem tudod elhinni. Erre azt tudom mondani: ha nincs hited, kiálts Őhöz. Valahogy így: „Uram, add meg nekem, hogy hit által meglássam a bűneimet, és azt is, hogy Te vagy a Szabadító, a Megváltó.” Ő bárcsak meglátnád, hogy egyedül Nála van örök élet! Hiszen „aki hisz a Fiában, örök élete van.” (Jn 3,36)

Szöke Imre

Hazaérkezés

Egy idős amerikai misszionárius házaspár sok éves afrikai szolgálat után hajón utazott hazafelé New Yorkba. A hosszú évek alatt eléggé megfáradtak, életkoruk miatt mindketten sokat betegeskedtek, és nyugdíjuk nem lévén a szívük telve volt aggodalommal. A hazaút során felfedezték, hogy ugyanazon a hajón utaznak, mint Rooseveltnél, aki éppen egy szavannai vadász-körútról tartott hazafelé. A hajó az út végén kikötött, és a házaspár kiszállás közben figyelte az elnök körüli sürgés-forgást, a kíséretet, a fogadóbizottságot a polgármesterrel és más jeles tisztségviselőkkel, a fúvószenekart, a várakozó autókonvojt, a felvont zászlókat, a bársonyszőnyeget és a sok-sok tolongó embert, akik mind látni akarták az érkező elnököt. Az újságok címlapján is az elnök szerepelt. Rájuk azonban senki sem figyelt. Ahogy ott nézelődtek, a misszionárius egyszer csak odaszólt a feleségének:

– Itt valami nincs rendjén. Hogy lehet az, hogy annyi évet töltöttünk el a világ másik végén Isten ügyéért munkálkodva, missziós szolgálatban, és nincs egyetlen egy ember sem, aki itt hon várna bennünket? Itt meg itt van ez az ember, aki a vakációjáról, egy vadász-körútról jön haza, és ebből ilyen nagy dolgot csinálnak, minket meg még csak észre se vesz senki.

– Drágám, nem kellene így gondolkoznod, még ha elsőre mindez nem is tűnik túl méltányosnak – mondta a feleség.

A házaspár a kikötőből az East Side városrészbe ment, kibérelt egy olcsó kis lakást, és a kikapcsolás, berendezkedés közben

csöndben, magukban elkezdtek gondolkodni, hogy hogyan, mi-ből fognak tudni majd megélni új lakhelyükön. Este aztán a férj ismét megszólalt.

– Ez egyszerűen nem járja, Isten nem fair módon bánik velünk – fakadt ki keserűen.

– Kedvesem, miért nem vonulsz el egy kicsit, és mondd el mindezt Istennek? – felelte a feleség.

A férj így tett, majd kb. fél óra múlva visszajött a feleségéhez, aki látta, hogy a férje arcán teljesen más kifejezés ül, mint azelőtt.

– Mi történt, Drágám? – kérdezte az asszony.

– Elmondtam Istennek, hogy milyen szomorú voltam, hogy az elnököt ilyen nagy ünneplés fogadta, minket meg még csak nem is várt senki, amikor hazaérkeztünk – válaszolt a férj. Aztán, amikor kiöntöttem a szívemet, és átgondoltam mindezt, végül rájöttem: mi még nem érkeztünk haza!

„.... mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.” (2Kor 5,6-9)

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta Tihanyi Pál

Mi lenne velem Nélküled?

Nagyszüleim apai ágról élő hitű keresztyének voltak, így szereték volna a gyermekeiket is hitre nevelni. Sajnos édesapám inkább a világ hívásának engedett. Édesanyám unitárius családból származott, de még ezt a vallást sem gyakorolta túl nagy buzgósággal. Házasságkötésük napján édesapám formailag unitáriussá vált anélkül, hogy megkeresztelték vagy konfirmált volna. Ennek következtében én és testvéreim is formailag unitáriusok lettünk. Megkereszteltek bennünket, elküldtek konfirmálni, de ezzel a vallásos életünk nagyjából ki is merült. Családunk nem ismerte Istent, így nem maradt más, mint-hogy a világ örömeitől várjuk a boldogságot.

Sajnos a világ dolgai nem tudtak mindenre megoldást adni, ami leginkább édesanyám egészségi állapotának a romlásában mutatkozott meg.

Egy idő után azonban Isten munkálkodásának jelei is kezdtek láthatóvá válni a családunkban. A legidősebb testvérem – egy elég hányatott élet után – megtalálta a lelki békességét Krisztusban. Meglátta elveszett állapotát, megértette azt, hogy Isten milyen szabadulást készített Krisztusban, és ezt hittel megragadta: megtért. Ahogy telt az idő, négy testvérem közül hárman megbékültek Istennel, miközben én kitartóan és büszkén rohantam tovább a pokol felé. Az időközben keresztyénné vált lánytestvérem kérésére egyszer elmentem egy szovátai evangélicus táborba, ahol bizonyos szinten megérintett Isten Igéje. Elmondtam egy imát, és kértem Istent, hogy legyen az életem ré-

sze. Sajnos, ahogy hazaértem, döntésem nem bizonyult maradandónak. A világ érdekesebbnek, szórakoztatóbbnak tűnt, mint korábban, így lassan elfojtotta az Ige magvát. Megnyugtattam magam: fiatal vagyok, ráérek még ilyen dolgokkal foglalkozni.

„Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő” (Mt 25,13).

Egyre felfuvalkodottabb, elviselhetetlenebb lettem, csúnyán beszéltem a szereteteimmel, miközben elégedetlen és boldogtalan voltam. Valami hasonló történt az életemben, mint amit a Lukács 11,24-26-ban olvashattunk. Nem láttam az életem célját, mert csak a látható dolgokat vettem számításba. Egy idő után változást szerettem volna az életemben, ezért elhatároztam, hogy egyetemre megyek. Mivel csak a tárgyi dolgokat mérlegeltem, azt reméltem, hogy ha lesz egy jó fizetésem, akkor abból majd minden szükségességet biztosíthatok magamnak az életben.

Az egyetemi éveim alatt a legnagyobb testvérem családjánál laktam. Ők nap mint nap bizonyágot tettek keresztyén életükkel. Nem igazán értettem őket. Nem azokra a dolgokra fektették a hangsúlyt, melyektől én vártam a megoldásokat, mégis nyugodtak, békések voltak, még a gondok közepette is. Az ottlétemhez egy házirend is társult, ami teher volt számomra, de azért igyekeztem betartani. Mivel a házirendben az is benne volt, hogy a vasárnapot meg kell szentelni, így részt vettem a vasárnapi istentiszteleteken.

„De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, (...) se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van” (2Móz 20,10).

Ahogy az idő telt, egyre inkább láttam, hogy jó Istennel járni, de még mindig a tárgyi, a látható dolgokra tekintettem. Szerettem Istent az Ő ajándékaiért, mert kirendeli a mindennapi kenyerünket, mert megvigasztal, de ez még mindig nem arról szólt, hogy alárendeltem az életem Neki. Ha Isten akarata és az én akaratom közül kellett választani, az én akaratomhoz még mindig jobban ragaszkodtam. Csak-hogy Istent így nem lehet kihasználni! Isten nem erre hívott el Krisztusban! Ilyen szinten minden ember elfogadja Istent: segísen rajtunk, ahol mi nem boldogulunk, de azon túl hagyja, hogy éljünk saját fejünk szerint.

Igazán akkor kezdtem rácsodálkozni Isten hatalmára, akkor kezdtem el félni Őt, amikor a Szentírás alapján kezdtem megérteni, hogy kivel is állok szemben. Megértettem, hogy Isten mindenható, aki az eget és a földet teremtette, aki mindenek fölötte van. Ő az, aki engem is megalkotott, aki a feltételeket szabja, és Ő az, aki számonkérhet. Kezdttem meglátni, hogy melyek az igazi erőviszonyok.

Rendszeresen néztük Dr. Kent Hovind kreacionista előadásait, amelyek szintén sokat segítettek ebben a vonatkozásban. Sok tudományos érvet hozott fel a hat-

napos teremtés mellett. Látványosan rámutatott az evolúció csúsztatásaira és arra, hogy mindez csak azt a célt szolgálja, hogy az embert felmentse a lelkiismeret vádjai alól, hogy aztán a saját feje szerint élhessen. A semmiből nem lesz valami, csak úgy magától. A véletlen hatására az élettelenből nem lesz élő, még ha nagyon sok idő telik is el. A személytelenből nem lesz soha személyiséggel rendelkező ember, bármennyi idő is teljen el. Persze, ha továbbra is a kívánságaink szerint akarunk élni, akkor az evolúció elmélete jó arra, hogy felületesen megnyugtassa a lelkiismeret, de nem logikus, nem tudományos és nem igaz.

Miközben a teremtet világ szépségét és bonyolultságát egyre jobban megértettem, egyre inkább megláttam azt is, hogy milyen hatalmas Istennel állok szemben.

Ezeknek az előadásoknak a segítségével rácsodálkoztam arra is, hogy az evolúció elmélete milyen rombolást végez az erkölcs területén. Az embert életcél és erkölcsi értékek nélkül hagyja. Pedig azelőtt én is így gondolkodtam, még ha ez akkor nem is tudatosult bennem.

Ekkorra már elhittem, hogy Isten teremtménye vagyok, de még mindig nem voltam Isten gyermeke. Sokáig úgy gondoltam, hogy Isten mindenkit szeret, és mivel szeret, nem engedi meg, hogy a pokolra jussunk, de ahogy a Bibliát tanulmányoztam, igen nagy hatással voltak rám az alábbihoz hasonló igeversek:

„Isten igaz bíró; és olyan Isten, a ki mindennap haragszik. Ha meg nem tér a gonosz, kardját élesíti, kezívét felvonja és felkészíti azt” (Zsolt 7,12-13).

Valóban tanítja a Szentírás azt, hogy Isten a szeretet. De azt is tanítja, hogy Ő haragszik a bűnösre. Ugyan mért szeretne en-

gem? Minden nap áthágom az Ő parancsolatait. Sokáig úgy éltem, hogy tudomást sem vettem Róla. Megértettem, hogy Isten egyedül csak az Ő Fiában fogad el bennünket, az Ő érdemeiért. Ekkor már szerettem volna Istenhez tartozni, de ismertem magam is eléggé, és tudtam, hogy nem vagyok kitartó semmiben. Hogy tudjam így megígérni Istennek, hogy életem végéig Őt szolgálom?

Ezért aztán öröm volt megérteni azt, hogy az üdvösség kiérdemlése nem rajtam, nem az én cselekedeteimen áll. Mivel én nem tudtam megváltani magam, ezért megkértem Istent, hogy hajoljon le és könyörüljön rajtam Krisztusban. Fogadjon gyermekévé az én méltatlanságom ellenére is, Jézusért és az Ő tökéletes váltságáhaláláért. Munkálkodjon az életemben, és vegesse el a jó munkát bennem Krisztusnak napjáig.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). „Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3,18).

Megértettem mindazt, amit Krisztusban nyerhetünk, mindazt, amitől Ő megszabadított, amiért igen hálás vagyok Istennek. Megértettem, hogy az én életem a legjobb helyen Nálavan, aki teremtette és fenntartja azt. Megértettem azt is, hogy a bibliai értelemben vett hit cselekedeteket is kell, hogy teremjen gyümölcsként (Jak 2,20).

Arra kérem Istent, hogy tápláljon minden nap lelki eledellel, és töltsse be a szívemet minden nap, hogy ne legyen hely a Kísértőnek.

Szász Zsuzsa

Reklám! Reklám? Reklám...

Szinte ki sem léphetünk a házunk ajtaján anélkül, hogy bele ne ütköznénk valamilyen óriásplakátba vagy fényreklámba, amely valamire, vagy valakire fel akarja hívni a figyelmünket. De már a postaládánk is tele van különböző reklámújságokkal, amelyek „hatalmas akció” kezdetű feliratoktól hemzsegnek némán ösztönözve minket a vásárlásra. Sőt, ki sem kell lépünk otthonunkból, a televízió mindent házhoz szállít, és ha be van kapcsolva, egyszerűen beönti az információmennyiséget szobánkba. Mi pedig hallgatjuk néha fásultan, néha csatornát váltva, néha bosszankodva, vagy éppen érdeklődve mindazt, amit a világ készített számunkra. Régebben nem volt divat, de ma már bármilyen filmet megcsákitanak, hogy valamit eladásra kínáljanak nekünk.

De mi is tulajdonképpen a reklám? Mai értelemben a reklám egy marketingeszköz. Ha meg szeretnénk határozni, talán a következő definíció volna a legmegfelelőbb: „A marketingkommunikációs reklám olyan tervezett cselekvéssorozat, amely a vállalat marketing rendszerébe illeszkedik. Célja egy termék (ill. szolgáltatás), márka, vagy vállalat (ill. intézmény) megismerése, népszerűsítése, a fogyasztó figyelmének felkeltése, vásárlásra ösztönzése, ill. érdeklődésének megtartása a kommunikáció segítségével.” Más kérdés, hogy ezeket a célokat hogyan érik el.

Ha visszamegyünk a történelemben, azt látjuk, hogy reklám mindig is volt. Az ókorban az amforák különböző színűekre vol-

tak festve annak függvényében, hogy mit tároltak benne, így a vásárlók rögtön tudták, hogy minden mit találnak. Régen a mesterek emberek feliratokkal, vagy szimbólumokkal tudatták műhelyük helyét, és az ott igénybe vehető szolgáltatásokat. Az első szórólap a XV. század Angliájában készült, az első hirdetési újságot pedig a franciák nyomtatták a

XVII. század derekán. A mai értelemben vett reklám azonban egy bizonyos Charles Austin Bates nevéhez fűződik, aki 1870-ben kezdett el azzal foglalkozni, hogy pénzért fogalmazott meg különböző szövegeket, amelyek beépültek a köztudatba, és segítették a termékek eladását. Innen aztán elindult a lavina, egyre-másra jelentek meg a reklámcégek, tehát – értelemszerűen – a reklámok is. Megjelent a plakátipar, és szinte mindent feliratozni tudunk az öngyújtótól kezdve a simléderes sapkáig. Ma már ott tartunk, hogy nem is termékeket árulunk, hanem álmokat... A reklámpar a nemzeti gazdaságok egyik fontos pillére lett, és jelentős árbevételeket produkál. Egyébként érdekes, hogy a szakemberek szerint a reklám- és marketingstratégiákra költött összegek nyolcvan százaléka ablakon kidobott pénz, mi-

vel nem szólítja meg a vevőket. De azt senki sem tudja megmondani, pontosan melyik ez a nyolcvan százalék, tehát az eredményességért úgyszólván 100%-ot kell elkölteni. Hol van ma már a „jó bornak nem kell cégér” elv?

De vajon mit szól mindehhez a Szentírás? Bűnös dolog-e a reklám?

Minden reklámban van egy információs elem. Az, hogy mit, hol találunk. Ebben nincs igazán kivetnivaló, mivel e világban élünk, vannak testi szükségleteink, ennünk, ruházkodnunk kell. Isten nem nevel minket felelőtlen, pénzkidobó magatartásra, hanem elvárja, hogy jó sáfárokként viselkedjünk, tehát ez egy mindenki számára szükséges információ. A rek-

lámnak ez az eleme – önmagában nézve – nem egy bűnös dolog. Mivel azonban emberek vagyunk, és mindennel lehet élni és visszaélni, ez is bűnné válhat egy bizonyos ponton túl, de azt hiszem nem ez a jellemző. Van azonban a reklámban egy másik meghúzó elem, amely már korántsem ilyen egyszerű dolog. Tény az, hogy a mai reklám egyáltalán nem ugyanaz, mint ami régen volt, bár céljai hasonlóak, ám megvalósítási eszközei különbözőek, és ezen eszközök mögött talán más célok is meghúzódnak, amelyek nem annyira nyilvánvalóak.

Létezik a reklámokban egy szekularizációs elem: a kornak való megfelelés igénye. A mai reklám a fogyasztói társadalmat erősíti. A reklámok célja nem pusztán a tájékoztatás, hanem a vásárlásra, pusztán pénzköltésre,

hitelek könnyű felvételére való ösztönzés, vagy talán még ennél is több...agymosás. Természetesen van indokolt hitel is: megfontolt körülmények között mérlegelt kis kockázatú választás. De ez igen ritka. A legtöbb hitel mégiscsak arról szól, hogy nekem van valamim, ami nem lehetne, és amire talán nincs is igazán szükségem, mégis meg tudom venni, megelőlegezve magamnak bizonyos jövőbeli forrásokat, amelyekkel nem biztos, hogy rendelkezni fogok (pénz, idő, egészség, munkahely...). A reklámok szó szerint megpróbálják belénk sulykolni a „vedd meg itt és most, azonnal, mert te megérdemled” kezdetű versikét. A reklámok szövege sokszor sértő. Van olyan áruházlánc, amely a „...mert hülye azért nem vagyok” című szlogennel reklámozza magát, megfordítva tehát, aki máshol vásárol, az következőképpen az... Ezek a csöppet sem biblikus mondatok nem ritkák, és akár elismerjük, akár nem, gyakorolnak a társadalomra egy kedvezőtlen hatást. Az az állítás, hogy a társadalom tükre a média, igencsak sántít, mert a média nemcsak tükre, hanem jelentős alakítója is az emberek gondolkodásának. Akik használják a médiát, azok nagyon jól tudják ezt. A reklámszövegek beépülnek a mindennapi beszédbe, gondolkodásba, és sok esetben befolyásolják elsősorban a gyerekek értékrendjét. Szó szerint arra buzdítanak, hogy a tekintetünket emeljük az e világi szférára, mint amikor Lót feltekintett a Jordán mellékre, de csak odáig terjedt pillantása. Nem tekintett feljebb, nem emelte fel a tekintetét, csak a folyó bővizű mellékét látta. Ne felejtjük el a Jordán szó

jelentését: halál. John Bunyan mindenki által ismert könyvében van egy illusztráció egy emberről gereblyével a kezében, aki csak lefelé tudott tekinteni. Ritkán igaz az állítás, hogy az emberek figyelmetlenek. Sokkal inkább igaz az, hogy valami másra figyelnek. Azért nem figyelünk bizonyos dolgokra, mert egyszerűen másra tereljük a figyelmünket. Erre próbálnak rávenni minket, hogy lefelé tekintsünk, hogy ide fókuszáljunk. Minden kincsünk itt legyen. De ha ez így van, akkor hol van a mi szívünk?

A szekuláris elem meghatározó része lett a reklámoknak, miközben az információs elem kezd egyre inkább háttérbe szorulni. Már nem is figyelünk arra, mit reklámoznak, csak arra, milyen volt a reklám. Tetszett-e, vagy sem? Ez pedig, kedves olvasók, nem más, mint támadás. Támadás a keresztyén értékrend ellen és ezáltal Isten ellen is, Akiről a fogyasztói társadalom hallani sem akar.

Emeljünk ki három területet:

Támadás a keresztyén értékrend ellen

Ismerjük az első Korintusbeliekhez írt levél sorait „Ha pedig

valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek.” Nem arról van szó, hogy nem lehet több vállalat, és ezek nem állhatnak ki a termékeik mellett, hanem a tisztességtelen, minden keresztyéltipró verseny, a másoknál önmagunkat jobbnak tartó magatartás ellen ír Pál. Önmagában semmi sem tisztátalan, de ahogyan ez a versengés folyik, az tisztátalanná teszi magát a versenyt. Érdekes megvizsgálni a tízparancsolat vagy a hegyi beszéd alapján a reklámok szövegét. Tegyük egy próbát!

Üljünk le a képernyő elé, és vizsgáljuk meg keresztyén szemmel a reklámokat, állítsuk azokat a Biblia mérlegére. Igencsak könnyűnek talál-nánk őket... Meglepő eredményre jut-nánk, hogy ez a kissé semlegesnek tartott terület mennyi szennyet tartalmaz. Mit sugall-nak ezek? Mi az üzenetük? Nem hasonlít egy kicsit az Ézs 22,13-ra?

Támadás a csend ellen

Az emberek irtóznak a csendtől. Talán azért, mert ebben a csendben megszólal a lelkiismeretük. Isten a csendben értékes gondolatokat közölhet velünk. De van-e csend körülöt-tünk? A reklám hatásosan szünteti meg a csendet. Minél zajosabb, annál érdekesebb. Szokás ezt a kifejezést használni „ordító plakátok”, pedig pusztán arról van szó, hogy stílusuk, színeik, mondanivalójuk erős reakciót váltanak ki belőlünk, úgy-mond lehetetlen nem figyelni rájuk. Provokatívak, magukra vonják a figyelmet. Máris elvonták a figyelmünket. Főleg a gyerekekét, de mi sem vagyunk ki-

vételek. A reklámok gyakran tartalmazznak okkult, vagy bűnös üzeneteket. Amikor Al Capone egyszer a testvérével beszélgetett (aki egyébként később rendőr lett), megkérdezte tőle, miért nem tartják be az emberek a törvényt. Mivel a testvére nem tudott válaszolni, folytatta: „Azért, mert az emberi természet ellen van, ...én pedig, mellette...” De ha Isten egy új természetet adott nekünk, nem vagyunk a régi szolgálói. Szabadok vagyunk tehát szolgálni az Istennek. Tegyük fel magunknak a kérdést: szeretjük-e a csendet? Töltünk-e csendben időt Istenel? Vagy a reklám ezt is sikeresen megszakítja?

Támadás a keresztyén családok ellen

Pál így ír a Filippibeliekhez írt levelében: „Nem hogy az én szűkölködésemet nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.” (Fil 4,11). A keresztyén ember általában nem nagy igényű. Nincsenek extra kívánságai, normális dolgokat kér és vár. Persze itt el lehetne gondolkozni azon, mi az, hogy normális... de mindenestre a keresztyén életszemlélet egy szerény, szeretetben, hitben és szolgálatban megmutatkozó léte takar. Nem egy klasszikus értelemben vett fogyasztói szemlélet ez. Ha valami tönkremegy, nem szalad rögtön újat venni, inkább megpróbálja megjavítani, ha lehetőség van rá. Persze nem szabály ez, de nagy általánosságban inkább ez figyelhető meg. Nem tölti az idejét azzal, hogy órák hosszat hipermarketekben mászkál akciók után vadászva, és nem tör ki üdvívalgásban valahányszor sikerül egy terméket két forinttal olcsóbban megvásárolnia. Más szóval, az úgynevezett modern bálvány a „shoppin-

golás”, amely a templomok helyét elfoglaló plázák vasárnap délelőtti főprogramja, nem kenyerre a keresztyén embernek. Azért nem, mert nem a vásárlásban leli örömét. Nem arról van szó, hogy nem lehet örülni annak, ha valamit veszünk, de a vásárlás maga nem öncélú örömforrás. Ezenkívül azért sem, mert nincs szüksége ilyen művi kiegészítőkre, hogy kitöltse a lelkében lévő űrt. A keresztyén ember kiegyensúlyozott, ezért mértéktelenül vásárol. A mai reklámfilmek ezt akarják megtörni, miközben a következő üzenetet hirdetik: „Légy önző, csak magaddal törődj, hagyj mindent tönkremenni – családot, egyházat, iskolát, társadalmat –, és szerezd meg ezeket a tárgyakat most.” Ez határozott támadás a családok, a társadalom alapjai ellen. A reklámok olyan embert hirdetnek, akinek legfőbb célja saját vágyainak kielégítése, és aki érzelmein keresztül befolyásolható egy 20 másodperces reklámfilm által. A reklámokból egy olyan ember képe formálódik meg, akinek egyetlen lelki vágya a vásárlás, az új és még újabb tárgyak birtoklása, ami mások számára pénzt, hatalmat és befolyást jelent. Nem pedig egy olyan emberé, aki kiegyensúlyozott, kevéssel is beéri, mivel nem a vásárlás az élete célja.

Gondoljuk meg keresztyéneként, mikor mit vásárolunk. Valóban szükségünk van ezekre? Ne hagyjuk magunkat befolyásolni. Döntsünk igei szempontok alapján. Bár ez a gondolkodás, nem illeszkedik a reklámok által diktált világnézetbe, attól még Isten előtt elfogadott.

Meggyőződésem, hogy Isten elítéli ezt a fajta modern reklámmot. A reklám pedig hódít. Korlátozottan ugyan, de mindenütt jelen van, és tovább destabilizálja korunk amúgy sem stabil em-

berét. Valamit elvesztettek az emberek. Olyan ez, mint amikor Auschwitz felszabadulása előtt egy édesanya azt mondta gyermekének, hogy haza fognak menni. A kislány nem emlékezett rá, nem tudta mi az.

– Emlékszel még a mackódorra? – kérdezte az édesanyja.

– Nem. Anyu, otthon is vannak örök?

– Nem, otthon nincsenek.

– Akkor onnan meg lehet majd szökni?

Az emberek elvesztették az otthon melegét, fásultan állnak a plázák mozgólépcsőin. Hiába vesznek bármit, a szívük üres marad, mert azt, Aki be tudná tölteni, száműzték életükből. Száműzi a reklám csillogása, a világgal való barátság. Reklám! Reklám? Reklám...

Isten szeretne megajándékozni valamivel. Saját magával. Vele együtt jár a békesség is. Nem úgy adja, ahogy a világ adja. Ez a békesség örök. Csak merj hinni Neki...

Hatvani Nagy Alpár

A fejedő* tanácsa, avagy mit írt volna Krisztusnak egy személyzeti tanácsadó a 12 tanítványról

Címzett: Názáreti Jézus

Küldő: Bétel Fejedő és Menedzsment Személyzeti Tanácsadó Kft.

Tárgy: szakmai életrajzok értékelése

Tisztelt Megbízónk!

Köszönettel vettük megbízását és az Ön új szervezetének 12 vezető pozíciójába felvenni kívánt jelölt szakmai életrajzát.

Ezúton tájékoztatjuk a jelöltekkel elvégzett teljes tesztorozatot, a velük – pszichológus és szakmai alkalmassági tanácsadó bevonásával – készített mélyinterjúk, és mindezek számítógépes elemzésének eredményeiről.

Elemzésünk, és az általunk bevont szakemberek egyöntetű véleménye szerint a jelöltek nagy többsége nélkülözi az Ön által indított vállalkozás vezetői követelményszintjének való megfeleléshez szükséges, elvárt szintű képzettséget, szakmai alkalmasságot és csapatszellemet ill. kooperativitást.

Vizsgálataink főbb megállapításai a következők.

Simon Péter fokozottan érzelmi beállítottságú, instabil személyiség, aki túl könnyen elragadtatta magát.

Andrásban a vezetői attitűd még nyomokban sincs meg.

Jakab és János, a két testvér, Zebedeus fiai híján vannak a lojalitásnak, mivel saját érdekeiket a vállalkozáshoz való hűség fölé helyezik.

Tamás olyan mértékben kételkedő ember, hogy e hozzáállása nagy valószínűséggel alááshatja a cégen belüli közhangulatot.

Jakab, Alfeus fia és Taddeus kimondottan hajlamosak a radikalizmusra, továbbá mindketten magas pontszámot értek el a mániakus depressziós hajlam feltárását célzó pszichológiai teszt skáláján.

Azt gondoljuk, hogy kötelességünk felhívni szíves figyelmét arra is, hogy Mátét a Jeruzsálemi Üzleti Etikai Hivatal nemrég felvetésére vette.

A többi szakmai életrajz – az említettekhez hasonlóan – szintén önmagáért beszél, ezért a fentiek alapján az eddigi jelöltek elvetését és további keresést javasolunk olyan alkalmas vezető szakemberek megszerzése érdekében, akik rendelkeznek a megfelelő vezetői képességekkel, tapasztalatokkal és az adott pozícióban elvárt munkabírással.

Mindazonáltal úgy véljük, hogy a pályázók egyikében igen komoly potenciál rejlik. Ő a tehetség, az ügyesség és a leleményesség embere, aki éles üzleti gondolkodással valamint kiterjedt és befolyásos kapcsolati hálóval rendelkezik. Erősen motivált, fölöttébb törekvő és a pénzügyek kiváló szakértője. Mindezek fényében javasoljuk Júdás Iskariótest gazdasági vezérigazgató-helyettesnek kinevezni, és hosszú távú karrierjének lépcsőit már most előre megtervezni.

Üzleti kapcsolatunk fenntartása és további megrendelések reményében sok sikert kívánunk Önnek új vállalkozásához!

Üdvözlettel,

Bétel Fejedő és Menedzsment Személyzeti Tanácsadó Kft.

Mi történt volna, ha Jézus 12 tanítványát a mai modern vezetői kiválasztás módszereinek alkalmazásával gyűjtötte volna össze? Legtöbbjüknek soha még csak esélye sem lett volna a tanítványságra. És mégis, Isten saját szuverén döntése alapján jelöli ki a kiválasztottakat, és elsősorban nem azt nézi, hogy ki kicsoda, hanem azt, hogy milyenné – Krisztus képére – fognak formálódni az Ő kegyelme által. Örömmel tölt el, hogy amikor Jézus rád néz, nem arra tekint, hogy milyen vagy (bűnös), hanem arra, amivé az Ő Szent Lelkének vezetése és megújító ereje által fogsz válni? Így hívja el, és fogadja magához kiválasztottjait, hogy legyenek az Ő tanítványai az Ő dicsőségére. Ma is ezt mondja: „Kövess engem!”

* Az úgynevezett fejedő megbízója részére személyzeti szolgáltatásokat nyújt: üres állásokba megkeres, és ajánl megfelelő képzettséggel és tapasztalattal rendelkező szakembereket, emellett személyzeti tanácsadást is végezhet, stb.

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 8,28-30)

A Krisztus-központú szülő és tanár

*„Az Úr pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek.”
(2Móz 13,21)*

Gondoljunk a pusztában vándorló Izrael fiaira! Mi történt, amikor a tikasztó hőségre, vízhiányra, sivatagi körülményekre, gyenge legelőkre vagy a vándorélet nehézségeire tekintetek? Elcsüggedtek és elbátortalanodtak. De mikor a tekintetüket felemelték, akkor maguk előtt látták a felhőoszlopot nappal és a tűzoszlopot éjjel, és így kaptak erőt és bátorságot.

Van, mikor ugyanezt az utat járjuk hasonló körülmények között. Néhányan közülünk erősek és bátrak, míg mások elcsüggednek és elbátortalanodnak. Miért? Ez attól függ, hogy mire figyelünk.

Az oszlop a Szentírásban az erőt, a szilárdságot jelképezi. Az oszlop tartja az épület súlyát vagy a tetőszerkezetet. Az oszlop szilárd és mozdíthatatlan, és felelős az épület stabilitásáért, biztonságáért.

A felhőoszlop, amit nappal láthattak az izraeliek fehér volt, és védelmet nyújtott a tűző nappal szemben, míg a tűzoszlop a mély, sötét pusztai éjszakában világított. Védelmet nyújtott a sötétben rejlő esetleges veszedelemmel szemben. Ez az oszlop, amely védelmezte a népet éjjel-nappal Krisztust jelképezi. Ő a mindenható erős oszlop, amit nem tud megingatni sem bűn, sem életkörülmények, sem bajok. Krisztus biztosan áll. Ő olyan, mint egy fehér felhő: tiszta és büntelen. Micsoda védelmet nyújt, mikor próbák érnek, mikor elbizonytalan-

dunk! Jézus olyan, mint az éjszaka világító tűzoszlop. Gondoljunk arra, hogyan óvott meg minket életünk félelmetes, sötét helyzeteiben!

Kedves tanárok, amikor az élet pusztájában vándoroltok, mire figyeltek először: a probléma hegyekre, a kilátástalan helyzetre, az összevisszaságra? Tanárként mi jellemez benneteket? Csüggedés, kiábrándultság, depresszió? Kedves szülők, szoktak-e nyomasztó gondolatok támadni benneteket, hogy gyermekeitekre a sötét éjszakában milyen veszélyek leselkednek? Netán képzeletben már attól rettegtek, hogy akaratoss, önfejű csemetéiteket vadállatok falják fel? Aggodalmaskodók, idegesek és gondterheltek vagytok? Azt kérdezitek, hogy mit tehetnétek? A válasz egyszerű: emeljétek fel tekinteteket! Nézzetek az oszlopra, az Úr Jézus Krisztusra, aki előttetek megy nappal és éjjel!

Igen, minden, amit a fájdalmas és félelmetes körülményeitekről mondotok, igaz. Izrael fiai valóban fáradtságos és veszedelmes pusztában vándoroltak. De ez a történetnek csak egy részét képezi. Emeld fel tekinteted, és lásd meg a történet másik felét is! A felhő- és a tűzoszlop mindenkor velük volt és előttük ment. Te szülőként és tanárként körülmény- és gyermekközpontú vagy Krisztus-központú vagy? Tanárként a problémák, a diákok vagy Jézus van a te szemeid előtt?

A vándorló törzsek az arab pusztaságban akkor ütöttek táborot, amikor a törzsfőnök a lándzsáját beledöfte a földbe. Amikor a törzsfőnök felemelte a lándzsáját, akkor lebontották sátraikat, hogy kövessék a törzsfőnök utasítását. Az Úr volt Izrael királya. Mikor leereszkedett a felhőoszlop, ott táborot vertek az izraeliek, a szent sátor köré építve fel

sátraikat: három törzs északra, három délre, további három-három keletre és nyugatra. Amikor az oszlop felemelkedett, Izrael népe összeszedte sátraikat, és követte az oszlopot, bármerre ment is az.

Voltak időszakok, amikor egy-egy izraelita elfáradt, és abban reménykedett, hogy következő reggel nem fog a felhőoszlop felemelkedni, de az mégis felemelkedett. Előfordult, hogy valaki más alig várta, hogy továbbinduljanak, és hamarabb odaérjenek az ígért földjére, de a felhőoszlop nem emelkedett fel, így maradniuk kellett. A felhőoszlop időnként meredek hágókon és nehéz terepen haladt keresztül, ilyenkor biztosan feltette a kérdést, hogy miért arra mennek. De az oszlopot követnie kellett.

Mi, szülők és tanárok, nem tudjuk megmagyarázni az összes miértet az életünkben. Miért

nem? Mert nem vagyunk Isten. Van úgy, hogy Isten megmutatja a választ később az életünk során, amikor Ő ezt jónak látja (Jn 13,7). Más kérdésre viszont nem fogunk választ kapni, míg át nem kelünk a lelki Jordánon, és be nem lépünk a mennyei Kánaánba. Isten szuverén. Mit tehetünk a kusza körülmények közepette, és hogyan viselkedjünk, amikor látszólag minden rosszul megy? Ugyanazt kell tenned, amit egy kisgyerek tesz, amikor számára érthetetlen módon vezetgeted őt. Gyakorolnod kell magad a gyermeki hitben és bizalomban. Ha te szülőként jobban tudod, hogy mi a jó, a szükséges vagy veszélyes a gyermekedre nézve, és elvárod, hogy megbízzon benned, akkor mennyivel inkább elvárhatja ezt az Úr az Ő gyermekeitől?

Jézus Krisztus, a mi vezetőnk, ismer téged és jobban tudja, hogy mi a jó számodra,

mint ahogy azt te tudhatod. Irányítsd a figyelmed Jézusra! Ne a terepre, az érzéseidre, gondolataidra, főleg ne magadra és a jelenlegi helyzetedre figyelj! Bízz a Szentháromság Istenben, aki vezet téged éjjel és nappal! Lásd meg az Ő hűségét és gyengéd törődését minden nap! Légy bátor, ez az oszlop előtted megy. Összpontosíts az Ő szeretetére és gondoskodására minden nap!

Krisztus-központú szülő, illetve tanár vagy-e?

James W. Beeke a Brit-Kolumbiában (Kanada) fekvő Chilliwack város Heritage Református Gyülekezetének egyik presbiter, jelenleg a kínai iskolák oktatási tanácsadója és tanfelügyelője.

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2007. februári számából, fordította: Szócs Erika

Hogyan imádkozzunk egy imaközösségben?

„Soha nem fogunk addig a gyülekezetben bármilyen fajta jó irányú változást észlelni, amíg az imaközösség a keresztyének értékrendszerében nem kerül egy kiváltságosabb helyre” – így vélekedett Charles Spurgeon „Csak egy imaközösség” című híres beszédében.

Spurgeon az „imaközösség” alatt azt értette, hogy ez egy szervezett alkalom, amelyen a keresztyén közösség tagjai vesznek részt. Azzal a céllal gyűlnek össze meghatározott időpontokban, hogy közös imában egyesüljenek. Nehéz időket él meg az amerikai gyülekezetekben az imaközösség. Mostanában kevesebb, mint a ta-

gok tíz százaléka gyűlik össze azokra az imaközösségekre, amelyek hajdanán eleven és a Lélektől vezetett alkalmak voltak.

Sok gyülekezetben az imaközösségek vontatottakká és unalmasakká váltak. Aggódo szívvel kell kimondanom, hogy szerintem a legnagyobb probléma az Isten után vágyakozó étvágy hiánya.

Más alkalommal már írtam az imaközösségre vonatkozó biblikus parancs hitelességéről, történelméről és céljáról. Most arra szeretnék fókuszálni, hogy hogyan imádkozzunk egy ilyen alkalmon, tíz praktikus tanácsot adva, hogy mi az, amit tegyünk és mi az, amit ne tegyünk.

Amit megtehetsz:

1. Emlékezz minden imádkozás előtt, közben és utána; ahhoz, hogy szavakba tudd foglalni imádat Isten Szentlelkének áldására van szükséged.

2. Ne feledd, hogy minden imádság töredelmes lélekből kell, hogy származzon – alázatos megtérő lélekkel, alázatos megbánással, alázatos kéréssel, alázatos őszinteséggel és alázatos dicsőítéssel.

3. Emlékezz arra, hogy minden imádságot csak Jézus Krisztus nevében mondj el, hisz Rajta kívül nem várhatod sem a meghallgatást, sem a választ rá.

4. Imáidban és az egész alka-

lom alatt is legyen a magatartásod együttérző és szeretettel teljes a többiek iránt. Hiszen imádságaid nagy hányadában ezekért a lelki testvérekért fogsz könyörögni!

5. Összpontosíts a közös imakérésekre! Imádkozz nagy és dicsőséges dolgokért! Imádkozz Isten dicsőségéért, az Ő gyermekeinek lelki növekedéséért, a bűnösök megtéréséért és ébredésért világszerte! Imádkozzál Isten Lelke által felkent lelkipásztorokért, misszionáriusokért és teológusokért! Imádkozz a gyülekezetben bizonyos tisztségeket betöltő személyekért, hogy hűségesen végezzék a munkájukat, a gyülekezeti tagokért, hogy egységben és békében éljenek egymással, és a gyülekezeten belül és kívül szolgálatot vállalókért, hogy munkájuk virágzó legyen és százszoros gyümölcsöt hozzon! Imádkozzál az idősekért, a magányosokért, a betegekért és a fiatalokért! Hordozd imáidban a Krisztusban levő házasságokat, a csonka családokat, valamint a tékozló fiakat és leányokat! Ne feledkezz meg imádságaidban a világi vezetőkről sem, és kérj bocsánatot nemzedet bűneidért, mint pl. az abortusz vagy az Úr napjának megszent-

ségtelenítése miatt, és kérj megújulást, hogy visszatérjenek hazánkba a biblikus igazságok és az erkölcsösség!

6. Imádkozz kis és konkrét dolgokért. Emlékezz meg a személyes kéréseidről is, és egy-kettőt foglalj bele ezek közül imádba. Ha másokért könyörögsz, helyezd magad az ő helyzetébe, amennyire az tőled telik. Imáidban említsd meg őket név szerint és légy lényegre törő, mint Pál a Római levél 16. részében.

7. Imádkozz lassan, világosan és érthetően. Például, ne felejtse el a szavakat teljes egészében kiejteni. Úgy könyörögj, hogy még azoknak is, akiknek a hallásával gond van, ne jelentsen problémát a te szavad megértése.

8. Emlékezz meg arról, hogy a gyülekezetben mindenki különböző ajándékokkal rendelkezik. Hordozd el türelmesen a mások erőtlenségeit. Ne feledd, hogy Isten előtt a teljes szívből jövő ima a kedves, és nem az ékesen szóló ima. Senkit sem szabad megpirogatni azért, mert bizonytalan és botladozó az imája. Értékelj inkább a gyülekezetben megnyilvánuló ajándékokat.

9. Vágyakozzál a sokszínűségre, de úgy hogy a helyes tanítás

megmaradjon imádságaidban.

10. Az imakéréseket vidd magaddal haza is és egyéni csendességeidben továbbra is hintsd el a kegyelem magvait. Bárcsak az imaközösségek fontossága fokozódna életedben, de vigyázva, hogy ne váljon a személyes imáid helyettesítőjévé.

Amit ne tegyél:

1. Ne imádkozz 5 percnél tovább. Semmi sem ront meg egy imaközösséget könnyebben, mint amikor 5-6 ember uralja az egész alkalmat.

2. Imakéréseid ne legyenek nagyon személyesek vagy nagyon felszínesek, ami által vagy átlépsz bizonyos bizalmi határt, vagy csökken a tiszteleted Isten irányába. Kerüld mindazokat a kéréseket, amelyek egy közösségi alkalomhoz nem megfelelőek.

3. Ne hagyj túl hosszú szüneteket imádság közben.

4. Ne suttozg, vagy ne hadard el imádat. Egy alig hallható mormolás, nem az alázat jele, ezáltal csak a többieket fogod idegesíteni, akik megtesznek mindent azért, hogy megértsenek, és együtt imádkozzanak veled.

5. Egy általános szabály, hogy ne használj közhelyeket, sablonokat imáidban. Kérd az Urat, hogy adjon frissességet könyörgeéseidben, hogy szívből jövő kérésekkel jöhess Ő elé.

6. Amennyire tőled telik, kerülj a már előtted elhangzott imakérések megismétlését.

7. Ne használj olyan szavakat vagy kifejezéseket, amelyek megértése a gyülekezet nagy részének nehézséget okoz.

8. Imáidban ne prédikálj. Az imaórát nem tanítások elmagyarázására vagy valaki kijavítására kell használni, azonban még arra sem, hogy a lelkipásztorodnak, vagy más egyházi tisztviselőnek burkoltan ezáltal üzeness. Az imaközösséget tönkre teszi, ha

ezeket az alkalmakat az emberek öncélúan viták és veszekedések helyszínévé változtatják.

9. Soha se említsd Istent imáidban egy személytelen harmadik személyként, minthogyha Róla beszélnél, és nem Hozzá könyörögnél. Szólítsd meg személyesen Őt.

10. Ne összpontosíts elsődlegesen magadra, vagy a közeli hozzátartozóidra, hanem sokkal inkább hordozz másokat buzgón imádságaidban és bízzál Istenben, hogy Ő a te szükségleteidről is gondoskodik.

Unalmas vagy érdekes?

„Az útmutatások és gondolatok keresztyéneknek” című könyvében John Todd (aki egy tizenkilencedik században szolgáló lelkipásztor volt) a következő két fejezetet is írta: „Hogyan tehetjük az imaközösségünket unalmassá” és „Hogyan válhat az imaközösségünk érdekessé”. Azt ajánlotta, hogy azzal lehet unalmassá tenni egy ilyen alkalmat, ha: „Feltételezzük, hogy ma este lesz az imaközösség. Ne imádkozz érte a mai nap folyamán! Találj valami kifogást, ami miatt távol maradhatsz. Nem érzed magad nagyon fáradtnak? Nem lappang benned valami betegség, amit távol tartana az alkalomtól? Ha mégis elmennél, akkor késs el. Ne érezd kötelezőnek, hogy imádkoznod kell. Ha mégis elkezdenél könyörögni, próbáld ki mennyire hosszasan tudsz imádkozni. Hisz a világ tele van mindenféle dologgal, amiért imádkozni kell. Sűrítsd az összeset az imádba. Vagy használd az alkalmat arra, hogy megdorgáld imáidban a jelenlevőket. A végén pedig otthon a családdban kritizáld meg mindazokat, akik imádkoztak az alkalmon.”

Több munkát igényel az, hogy érdekessé tegyünk egy imaközösséget. Íme egy rövid össze-

foglaló abból, amit Todd ajánl: „Hagyd, hogy az imaközösségi alkalom éljen a szívedben. Elmélkedjél egy-két Igeversen, amit esetleg majd imádba belefoglalhatsz. A családi áhítatokon könyörögjete az imaközösségi alkalomért. Kérjétek, hogy Krisztus legyen jelen ezen az alkalmon. Könyörögjete a Szentlélek jelenléteért is, hogy melegítse fel és adjon életet majd a jelenlevők szívébe. Érezd felelősséget ezért az alkalomért. Legyen ez számokra egy szent feladat, szokás és kiváltság, hogy részt vehetsz ilyen alkalmakon. De mindennél fontosabb, hogy végy aktívan részt az imaközösségen, könyörögj, lényegretörően, de mégis sokszínűen. Ne lovagolj mindig ugyanazon a témán, és figyelj arra is, hogy ne ismételd meg a már előttem elhangzott kéréseket, imatémákat. Légy reménnyel teli és várakozó, higgy Krisztus szavában, Aki megígérte, hogy ha ketten vagy hárman összegyűlnek Ő ott jelen lesz.”

Kedves barátaim, becsüljétek nagyra az imaközösségi alkalmakat. Szükséges, hogy teljes szívünkkel kötelezzük el magunkat mellettük, szem előtt tartva, hogy a nagy ébredéseket mindig buzgó imaközösségek előzték meg. Amint egy teológus mondta: „A Szentlélek szeret azokra a kérésekre válaszolni, amelyeket sok-sok aláírás követ”.

Legyünk kitartóak az imádságban, tanuljunk meg szüntelenül könyörögni. Isten az „Aki végzetlenül bőséggel mindenekeket megcselekedhetik, feljebb hogyne, mint kérjük vagy elgondoljuk...” (Ef 3,20). Ki tudja megmondani, hogy Isten mit fog megcselekedni?

Dr. Joel R. Beeke

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth című magazinból, fordította Szőcs Erika

A palacsinta és a szeretet

Egyszer egy 7 éves kisfiú elhátározta, hogy egy szombaton meglepi a szüleit, és mire hazaérnek a vásárlásból, palacsintát süt nekik. Elővett egy nagy mélytálat és egy kanalat. Azután odahúzott egy széket a munkapulthoz, ráállt, kinyitotta a felsőszekrényt, és kivette a nagy lisztes fémdobozt – de az megbillent, és egy nagy kupac liszt szóródott ki a padlóra. Micsoda baleset! Leszállt a székről, és két markával visszameregette a kiömlött liszt nagy részét, amennyit csak tudott. De az idő repült, ezért a liszt végét a padlón hagyva visszatért a tálhoz, és a benne lévő liszt-hez sietősen tejet és cukrot öntött. Közben besurrant a macska az udvarról, és keresztülrépedett a kövön lévő maradék liszten, sok kis új lisztfoltot hagyva maga után. A kisfiú látva, hogy a baleset során az ő nadrágja és pólója is csupa liszt lett elöl, kezdett elszomorodni. Ő ezt az egészet egy kellemes meglepetésnek szánta az apukájának és az anyukájának, de egyre inkább kezdett minden elromlani. Most már arra sem emlékezett, hogy pontosan mi következik, ráadásul a szakácskönyvet se találta sehol. Az rémlett neki, hogy a palacsintát a tűzhelyen kell megsütni serpenyőben, de mivel egyedül azelőtt sohasem csinálta, fogalma sem volt, hogy a tüzet hogyan kell meggyújtani, és beállítani.

Ekkor észrevette, hogy a macska félrefordította a nagy mélytálat, és elkezdte nyalogatni a benne lévő édes, félkész tésztát. A kisfiú gyorsan odanyúlt, hogy arébb tessékkelje, de eközben a könyökével lelökte a pultról a tojástartót. Csatt! A 8 tojás mind szét-

tört! A kisfiú kétségbeesve próbálta összetakarítani a hatalmas felfordulást, de hirtelen elcsúszott az egyik széttört tojáson, és a ruhája csupa nyúlós, lisztes-tojásos ragacs lett. Ekkor meglátta az apukáját az ajtóban, és keservesen elsírta magát, a könnyek csak úgy ömlöttek az arcán. Biztos volt benne, hogy most dorgálás következik, sőt, talán elfenekelés. Pedig ő csak jót akart! De az apukája csak nézte egy ideig zokogó fiát és a konyhát, majd a nagy rendetlenségen keresztül odament hozzá, felvette, megölelte, és megpusztilta. Mindettől az ő ruhája is jó ragacsos lett...

Gondold csak meg, hogy Isten is így viszonyul az Ő gyermekeihez. Ha akarsz valami jót tenni, az gyakran torkollik kudarcba, gödörbe kerül a házasságod, engedetlenek a gyerekeid, megbántod egy barátodat, lehord a főnököd, stb. S ilyenkor csak állsz ott kétségbeesetten a sikertelenség és a nagy kilátástalanság kellős közepén, erőtlennek és tehetetlennek érzed magad, nem tudod, hogy mit tegyél, és csak sírsz. És ekkor végül Istenhez fordulsz imádságban és az Ő Igéjében – Őhozzá, akire minden körülmények között, mindig számíthatsz. Ő még a legnagyobb rendetlenség közepette is meghallgat, mintegy magához ölel, kebelén megvigasztal, és megerősít. De csak azért, mert olykor elrontjuk a dolgokat, még ne adjuk fel a jóra törekvést és cselekvést, hanem vessük bizodalmunkat Istenbe, forduljunk Hozzá minden dolgunkkal, és ne hagyjunk fel a Neki való „palacsinta-sütéssel”.

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta:

Tihanyi Pál

Idős keresztyének

Mi a mennyország? És hol található? Mindezt nem tudjuk. És még számtalan kérdésünk lehet a mennyel kapcsolatosan, melyekre nincs válasz. Azt viszont tudjuk, hogy a menny egy szent hely, az öröm helye, az örök nyugalom helye, ahol Isten lakik.

A menny tehát szent hely lesz. Isten Igéje azt mondja: *„Tiszátalanok nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot vagy hazugságot cselekesznek”* (Jel 21,27). Nem lesz ott olyan, akinek a bűnei nem bocsáttattak meg, egy Krisztus nélküli lélek sem, senki, akinek nem változott volna meg a szíve.

Ez a világ átok alatt van – a bűn minden cselekedetünket megrontja. A mennyben azonban nem lesz többé átok – szentek leszünk, akárcsak az angyalok, olyanok leszünk, mint a Megváltó. *„Szeretteim – mondja János – most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk Őt látni, amilyen valójában.”*

Ahol szentség van, ott örömek is lennie kell: a menny tehát az öröm helye. Nem akkor tapasztaljuk-e meg a legbensőségesebb békét itt, a földi életben, amikor legközelebb vagyunk Istenhez, az Ő akaratát cselekedve, és Őt hűségesen követve? Milyen gyönyörűséges lesz majd a mennyben, mikor szentek leszünk, mint ahogy Ő szent!

Örömünket semmi sem fogja megzavarni. Kedves olvasó, talán azt gondolod, hogy örömed nem lesz teljes a szeretteid nélkül, akik nem lesznek majd ve-

led a mennyben. De nem így lesz – Isten valamilyen módon meg fogja akadályozni, hogy emiatt szomorúak legyünk. Amíg Őt dicsőítjük, elégedettek leszünk. Így magasztaljuk majd Őt: *„igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!”* (Jel 15,3)

Sok örömteli pillanatban van részed már most, a földi életben is. A mennyben viszont minden pillanat örömteli lesz. A mostani örömünk múlandó, örvendezésünkbe időnként szomorúság vegyül. De a mennyei boldogság tiszta és tökéletes lesz. Már most is milyen békesség tölt el, amikor Jézusra gondolsz, arra, hogy mit tett érted, és boldog vagy, amikor fagyos szívedet az Ő szeretete melengeti. De a mennyben a szíved telve lesz az Ő szeretetével, és örömed túláradó lesz.

A menny az örök nyugalom helye. Ő, az élet annyi nehézséget és megpróbáltatást hoz! Lehet, hogy mindig keményen kellett dolgoznod, és nem ment könnyen a megelégedés. Talán sok mindennapos próbában volt részed, és ez gondterheltté tesz. De ennek vége lesz a mennyben, hiszen ígéretet kaptunk: *„A földi élet nehézségeiért a mennyet kapod cserébe.”* Ott nem lesz fájdalom, sírás, küzdelem és zűrzavar. A világ gondjai sem fognak aggasztani. Teljes béke lesz.

De a mennyben nem lesz semmittevés: az nem tenne örömtelivé. Éjjel-nappal Istent szolgáljuk majd, miképpen az angyalok, akik most is Őt szolgálják. És Őt szolgálni a legnagyobb öröm. Állandó feladatunk lesz az Ő akaratát cselekedni, és legnagyobb örömünk

Öt énekekkel dicsőíteni. Szüntelen így fogjuk magasztalni: „Szent vagy, szent vagy, szent vagy, Mindenható Isten”.

A menny az a hely, ahol Isten tartózkodik: ott Isten közelségében leszünk. Mekkora megtiszteltetés és micsoda áldás, hogy az örökkévalóságot az Ő jelenlétében fogjuk töltöni! Ugye egy kedves barát mellett boldog vagy? S akkor milyen lesz majd az Úr közelségében lenni – látni Őt, és Vele lenni mindig! „Íme, az Isten sáтора az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük” (Jel 21,3).

Kedves barátom, ez a te mennyei kilátásod. Miért sírnál, ha e földi házad ingadozik és összedőlni látszik, amikor ilyen mennyei otthon ígéretét kaptad? Légy tehát bátor! Még egy rövid idő ebben a fárasztó világban, és jön az örök öröm hona!

A menny a te otthonod is? Remélem, hiszen Isten ilyen bűnösöknek készítette, mint te vagy. De fel kell rá készülnöd! Minden bűnödöt csak Krisztus vére moshatja le rólad. A szíved gonosz. Kérd tehát Istent, hogy vegye el, hogy új és tiszta szívet adjon helyette! Kérd a Szentlelket,

hogy tanítson téged, világosítson meg téged, hogy mutassa meg neked Krisztust, és egyre inkább formáljon át téged a Megváltó hasonlatosságára! Kérd Őt, hogy tanítson az Ő akarata teljesítésére!

Kedves olvasó, az is lehet, hogy egész eddigi életedben a pokol felé haladtál. Saját utadat követted, megvetted Isten útjait. Szeretted a bűnt, elutasítottad a Megváltót. És most, elérkezvén az örökkévalóság küszöbéhez, minden sötétnek és reménytelennek látszik előtted.

Ó, te bűnös, remegek érted! Hiszen a Szentírásban meg van írva: „Megismertetted az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak keze munkájával ejtette el” (Zsolt 9,17) és „Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6,23). Mi lesz veled? Hamarosan meghalsz. De mi lesz a halál után? A szörnyű ítélet, a fehér trón, mely előtt mindenkinek meg kell állnia – neked is. Kinyitatik majd a könyv, amelybe a te bűneid is beíratk. És akkor jön az ítélet: az igazságos, megérdemelt és jogos ítélet! Ó, ki állhat meg, amikor Ő megjelenik? Ki fog örök lángok közt szenvedni?

Nem vagy túl jó helyzetben. Mondjam azt, hogy állapotod teljesen reménytelen? Egy sötét, borús napon, amikor az eget majdnem teljesen felhők borították, láttam egy kis fénysugarat az égen, és ez reményt adott. Ha kinyitod Isten Igéjét, láthatod ezt a reménysugarat egész közléről. A mennyből egy bátorító hang halatszik, a nap sugaránál is melegebb hívás, ami így szól: „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vészínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ézs 1,18).

A bűnöd nagy. Mindent megtettél, hogy elzárjad magad Isten kegyelmétől. Viszont Ő követett téged minden utadon, és készen áll, hogy most visszaszerezzen téged. Szeretetteljesen és gyöngéden szólít. Most újra megnyitja előtted a kegyelem ajtaját, és azt mondja neked: „Miért halnál meg?” Ő most is megbocsáthat. Gondolj a keresztre! Borulj le előtte! Keresd ott a kegyelmet, és megtalálod!

Igen, testvérem, bár nagy kétségben vagy, de emlékeztetlek: a kegyelem ideje még mindig tart. Most is keresheted Krisztust, és meg is találhatod. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor” (Zsid 3,15).

De ha Krisztus hű szolgálója vagy – még ha nem is érzed magad méltónak, hogy az Övének neveztess –, ha az évek során egyre növekedtél az iránta való szeretetben és szolgálatban, akkor most nyugodt szívvel elmélkedhetsz az elkövetkezendő ragyogó, örömteljes otthonon.

Hát nem édes a hangzása ezeknek a szavaknak: „az én otthonom”? Boldog az a keményen dolgozó munkás, aki – mikor az este közeleg – hazatérhet otthonába. Boldog az a rab, akit szaba-

dulása napján az otthona fogadja. Boldog az az utas, aki azzal a reménységgel utazik, hogy egyre közelebb kerül otthonához. Viszont ennél is boldogabb az a keresztény – legyen szegény vagy gazdag –, akinek egy hosszú, változásokkal teli élet után bizonyossága lehet afelől, hogy naponta, óránként közelebb kerül mennyei otthonához. És milyen édes a gondolat, hogy úgy lépünk be otthonunkba, hogy onnan többé nem távozzunk! Nagy áldás, hogy mikor véget ér minden megpróbáltatás és utazás, megpihenhetünk Isten népeként. Akkor mi is így énekelhetünk:

*Megszabadultam már én a testi haláltól,
És megmenekedtem minden nyavalyáimtól,
Bűntől, haláltól, e csalárd világtól,
Az örök kárhozattól.*

*Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek,
És testemet hagyom ő anyjának, a földnek;
Ez világot pedig az én feleimnek,
És a benne élőknek.*

*A testi halálból megyek örök életre,
És megmondhatatlan öröme, dicsőségre,
Mit kezdettől fogva a Krisztus megszerzett
Az ő benne bízóknak.*

*Nincsen már hatalma énrajtam az ördögnek,
E csalárd világnak, sem a kegyetlen bűnnek,
Mert Krisztus elrontá ezeknek hatalmát
Az ő szent halálával.*

*Az Atya Istennek vagyok én szerelmében;
Részessé tett engem minden örökében,
Az örök dicsőségben.*

*Dicsőség tenéked, örök Atya Úr Isten,
És tisztesség néked, megváltó Fiú Isten:
Teljes Szentháromság egy bizony Istenség
Az örök dicsőségben!*

/Vértanúhalált halt lelkész éneke 1550-ből/

És most kedves olvasó, itt az ideje, hogy elbúcsúzzam tőled. Ha csak egyetlen szót is mond-

tam, ami segített neked, ha egyetlen igazságot is megtanultál, ha egy kicsit is erősödött a hited, vagy egy kevés szeretet fellángolt a szívedben, szóval, ha bármi módon javadra váltak ezek a sorok, Istené legyen érte a dicsőség! Dicsérjük Öt mindketten egy örökkévalóságon át!

Hadd számláltassunk, te és én – méltatlanul bár – Isten Krisztus vérén vásárolt családjába, a Szabadító barátai közé! Bár csak együtt lennének mennyei Atyánk királyságában!

Dr. Ashton Oxenden Montrealban volt lelkész a XIX. században.

2004 február. *The Banner of Sovereign Grace Truth*

Innen-Onnan...

Húsvéti konferenciáink...

Gyülekezeti tagjaink és olvasóink figyelmébe ajánljuk idei húsvéti konferenciáinkat és csendes-napjainkat. A konferenciák helyszínei: Miskolc (ápr. 11-12), Szováta (ápr. 10-13) és Beregszász (ápr. 10-12). Jelentkezni és érdeklődni a gyülekezetek lelkészeinél lehet. Használjuk ki ezt a lehetőséget, hogy legyünk az Ige közelében és testvéri közösségben!

Keskeny Út

Mise Galileo Galileiért...

Az inkvizíció elítélte, és arra kényszerítették, hogy vonja vissza tanait, melyek szerint nem a Nap kering a Föld körül, hanem éppen fordítva. Most szentmisén emlékeztek rá Rómában. Ez volt az el-

ső mise, amelyet a 445 éve született humanistáért mondott az egyház, amely csak az 1990-es években rehabilitálta az inkvizíció által 1633-ban házi őrizetre és heliocentrikus tanai visszavonására ítélt tudóst. A misét a római Santa Maria degli Angeli székesegyházban Gianfranco Ravasi érsek celebrálta, és jelen volt Tarcisio Bertone bíboros a Vatikán államtitkára (kormányfője) is, aki a résztvevőkhöz intézett üzenetében hangsúlyozta, hogy Galilei „isteni ember” volt, „a tudomány és a hit embere”.

www.index.hu

Ha „isteni ember” volt, minek kellett elítélni? Nem ismerte ezt fel az egyház? Ha ezt nem ismerte fel, hogyan ismerhet fel

egyebet? Szegény Galilei. Több évszázadon át kellett sínylódnie a „purgatóriumban” várva ezt a döntést. Vagy mégsem?

Veszedelemes ideológia a család ellen...

Egyre több iskolába nyomul be az az új nyugati ideológia, amely azt közvetíti a még fejletlen identitástudattal bíró gyerekek felé: nem számít, hogy férfinak vagy nőnek születtek, hiszen joguk van dönteni nemi orientációjukról. Az egyenjogúság és a tolerancia jelszava alatt azt akarják elhitetni a fiatalokkal, hogy „homoszexuálisnak lenni szép és értékes dolog”. Mindeközben a nemek összemosását propagáló eszme hátterét pontosan ismerő német szociológus, Gabriele Ku-

by azt állítja: mindez romboló hatással van a család intézményére, az Európai Unió sok millió euróval támogatja a radikális homoszexuális egyesületek által képviselt szellemiség terjesztését. Ma már nemcsak a lesbikusságot, illetve a homo-, transz- és biszexualitást akarják elfogadtatni, hanem igyekeznek tolerálásra bírni az embereket a pedofiliával kapcsolatban is.

www.hirtv.hu

Mi vár még gyerekeinkre?

Több milliárd Földhöz hasonló bolygó lehet a galaxisban...

Sokan, sokféleképpen próbálták már bizonyítani vagy cáfolni a földön kívüli értelmes, vagy éppen kevésbé értelmes élet létezését. Dr. Alan Boss – a Carnegie Tudományos Intézet munkatársa – szerint minden földhöz hasonló bolygón megvan az élet kialakulásának az esélye, és a nagy számok törvénye alapján valószínűleg már sor is került ilyesmire... A föld-szerű bolygók korlá-

tozott száma ellenére Dr. Boss úgy becsüli, hogy minden naphoz hasonló csillagnak legalább egy olyan bolygója van, ami hasonlít a földhöz. E szerint az egyszerű számítás szerint nagyon sok olyan bolygó lehet, ami alkalmas az élet kialakulására. „Nem csak arról van szó, hogy ezek a bolygók alkalmasak az élet kialakulására. Valószínűleg ez a folyamat el is kezdődött.” – mondta a BBC News-nak.

www.index.hu

A feladat egyszerű: ha már ilyen sok Földhöz hasonló bolygó van körülöttünk, találjanak legalább egyet!

Ne foglalkozzanak Isten létezésével, élvezzék az életet...

Ateista hirdetéssel az oldalán közlekedett két autóbusz Barcelonában két héten keresztül. A hirdetés arra biztatja az embereket, ne foglalkozzanak Isten létezésével, élvezzék az életet. „Isten valószínűleg nem létezik” – ez áll a

két tömegközlekedési eszköz oldalán. A hirdetés kezdeményezői spanyol ateista közösségek elmondták, élénkebbé akarják tenni a társadalmi vitát és erősíteni akarják az emberi intelligenciába vetett bizalmat. Szerintük a társadalmat a ráció, az igazságosság, az együttműködés és a szolidaritás alapján kell megszervezni.

A kampány előtt, amely egyébként Nagy-Britanniából indult, a barcelonai püspökség hangoztatta, hogy az istenhit nem zárja ki az élet élvezetét. Az autóbuszok a város különböző vonalain jártak, így Barcelona több pontján olvasható volt a reklám.

www.mti.hu

Hogy mit nem lehet manapság reklámozni? És erre még pénz is akad! Mindez a gazdasági válság kellős közepén.

Ki járulhat az Úr asztalához?

A jogi és a lelki feltételek ismeretében ki kell mondani tehát, hogy: a) nem vehet úrvacsorát az, aki nem konfirmált, akit az úrvacsorától jogerős ítélettel eltiltottak, és az a beteg, aki nincs öntudatánál, és b) nem vehet úrvacsorát az, aki „vallja is, életével tanúsítja is, hogy hitetlen és gonosz” (Heid. Káté, 82)... Az úrvacsorai istentiszteletek gyakorlata azonban más. *Mind a jogi, mind a lelki határon át szoktunk lépni, s ezt az úrvacsorai gyakorlatban tanúsított nagyobb szabadságot teológiailag is alá tudjuk támasztani. Egyházunk hatályos kánonjának, istentiszteleti rendtartásának és hitvallásának majd szentesítenie kell a bibliailag és teológiailag igazolt, a rendtől eltérő gyakorlatot. Miben áll az eltérő gyakorlat?... De mert a társadalmi mobilitás miatt meglazult vagy megszűnt (elsősorban városon) a gyülekezet erkölcsi felügyelő,*

tagjait szemmel tartó szerepe, az is előfordul, hogy *cégéres bűnös*, azaz olyan valaki vesz úrvacsorát, akinek szintén távoznia kellett volna, mert „méltatlan magaviseletével megbotránkoztatta a keresztyén anyaszentegyházat”. Szigorú hagyományaink szerint még azokat is ide kell sorolnunk, akik nem törvényesített, úgynevezett *partnerkapcsolatban* élnek. A két kérdés megoldására jó volt a régi rendtartó református egyház – ma már, sajnos, *ismeretlené vált* – gyakorlata... Ma viszont ez a gyakorlat követhetetlen, de mai bibliai-teológiai látásunk szerint nem is kell mindenben e szerint eljárunk. Egyrészt a kálvini úrvacsorai tanításból idézett kifejezést („el kell távoznia annak, aki nem tagja a keresztyén anyaszentegyháznak”) *nem kirekesztően*, hanem *befogadóan* kell értelmeznünk. Befogadó értelemben hallhatja minden megkeresztelt ember, aki odamegy: azaz úrvacsorát vehet minden öntudatos felnőtt hívő, aki tagja (bármelyik) keresztyén egyháznak. Minden nem református hívőnek – ott, ahol a rendtartást nem kéri számon, *szíve döntése*, ha református gyülekezetben úrvacsorát vesz, illetve minden reformátusnak *szíve döntése*, ha más keresztyén gyülekezetben úrvacsorázik. Mi nem tekintjük hitehagyottnak, és nem is tekintjük emiatt reformátusnak azt az *unitárius vagy római katolikus testvérünket*, aki jó szívvel, tudatos döntés alapján, nálunk vesz úrvacsorát. És nem tért ki református egyházból az, aki alkalmilag más felekezetű keresztyén gyülekezetben vett úrvacsorát, vagy akár – *horribile dictu* – római katolikus *áldozáshoz* járult... (kiemelések tölem)

Üzenet

Az Üzenet februári vezércikében Juhász Tamás ismét meg-

mondta. A kolozsvári teológia dogmatika professzora újból fittyet hányt a Szentírás legelemibb tanításaira és a református hitvallásokra... Aki a teljes cikket interneten elolvassa elhűlve tapasztalja: lényegben bárki élhet az úrvacsorával. Semmiféle gyakorlati korlátozásnak nincs helye: unitárius, katolikus, parázna stb. – nyugodtan úrvacsorázhat. Az pedig, hogy Krisztus a hívőknek, azaz a megtérteknek szerezte az úrvacsorát, teljesen hiányzik a cikkből. Ez a vezércikk nem egyéb a sákramentum megcsúfolásánál... Kíváncsian várjuk felemeli-e bárki az egyházból ez ellen a szavát?

Elképesztő diszkrimináció...

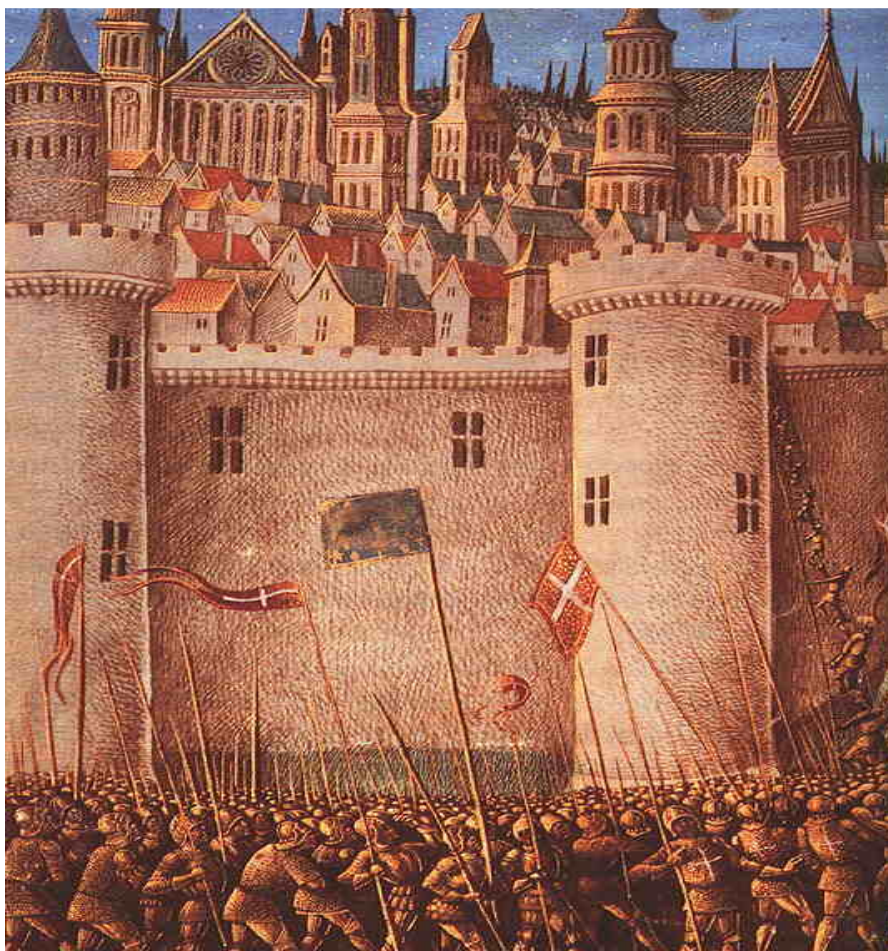
Egy brightoni (Anglia) keresztyén öregotthon elvesztette az önkormányzat 13,000 fontos szociális támogatását, mivel nem volt hajlandó helyet adni a meleg propagandának. A „politikai korrekt-

ség” jegyében eljáró városi tanács azzal állt elő, hogy a 39 idős keresztyént – többnyire lelkészeket és misszionáriusokat – ellátó intézmény 3 havonta nyilatkozzon az ellátottak szexuális orientációjában beállt változásokról, illetve terjesszen közöttük homoszexualitást népszerűsítő szórólapokat és irodalmat. Az öregotthon ezt nem vállalta. Az önkormányzat ekkor „intézményesített homofóbiával” vádolta meg az öregotthont és megvonta anyagi támogatását.

Free Church Witness

Sajnos egyre eszkalálódik a helyzet. Azóta a *The Christian Institute* jogi asszisztenciát kínált fel az öregotthon részére. A történetnek még nincs vége.

(A híreket válogatta, fordította és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre)

Hogyan lehetünk boldogok?

(Jeremiah Borroughs A keresztyén megelégedettség ritka ékszere című könyvének átdolgozott és egyszerűsített kiadása)

Ez a könyv a boldogságról szól. Azonban nem akármilyen boldogságról, hanem arról, mely keresztyén mivoltunkból fakad. Különböző szavakat használhatunk ennek a boldogságnak a leírására: én a könyvben általában csak „keresztyén boldogságnak”, vagy pusztán „boldogságnak” nevezem. Ne gondoljuk azonban, hogy ezt a boldogságot akkor tapasztaljuk meg, ha mindenünk megvan, amire csak vágyunk. Néha az „öröm” szót fogom használni. De ez nem azt fejezi ki, hogy akkor is mosolyognunk kell, ha belül szomorúak vagyunk. A „megelégedés” lesz a harmadik, boldogságra alkalmazott kifejezés. De ez nem azt jelenti, hogy fásultan beletörődünk Isten akaratába, mivel úgysem tehetünk semmi mást. Ezek a szavak valójában azt a belső, mély megelégedést fejezik ki, ami keresztyénként eltölt minket azért, amit Isten tett értünk. Ez a belső elégedettség képessé tesz arra, hogy boldogok maradjunk, és ne kezdjünk el panaszkodni Istennek vagy Istenre olyankor, amikor látszólag minden összefog ellenünk – mint ahogy egy boldog család is boldog család marad a szomorú időkben is, mert a család egyes tagjai örülnek egymás társaságának.

Ez a könyv egy egyszerűsített és átdolgozott változata Jeremiah Borroughs (1599-1646) A keresztyén megelégedettség ritka ékszere című könyvének, mely tulajdonképpen a Filippi 4,11 kifejtése. Módszere, hogy a keresztyén megelégedettséget különböző nézőpontokból vizsgálja meg: sok szempontot felsorol, és gyakran megismétli a már elmondottakat más összefüggésben is. Ezért azt javaslom, hogy a könyvnek ezt a változatát ne egyből olvassák végig, hanem egyszerre csak egy részt tanulmányozzanak, s aztán elmélkedjenek az olvasottakon.

A könyv e változatában szigorúan ragaszkodtam a Borroughs által felállított sorrendhez, kivéve az utolsó két fejezetet, mert úgy gondoltam, logikusabb először azt megvitatni, hogyan tegyünk szert a boldogságra, és azután azt megvizsgálni, hogy hogyan tartsuk meg.

Philip Tait, Wembley, 1987. szeptember

1. Keresztyén boldogság

Mindannyian boldogok akarunk lenni, de a boldogságot nem találjuk meg könnyedén. Az a probléma, hogy szeretnénk megkapni mindazt, amit ez a világ adhat, mert azt hisszük, hogy ez tesz majd boldoggá. Pál apostol azonban teljesen másképp közelítette meg ezt a kérdést: „én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek” (Fil 4,11).

Isten a boldogság egyetlen igazi forrása. Neki nincs szüksége senkire és semmire, hogy boldoggá tegye: még mielőtt a világ meglett, a Szentháromság három személye tökéletesen boldog volt együtt. És Isten a keresztyéneket

olyan boldoggá teszi, amilyen boldog Ő maga. Erre azért van szükség, mert az embernek nincs meg a képessége, hogy önmagát boldoggá tegye. Isten azonban mindent megad neki, amire szüksége van, ahogy János írja: „az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1,16). Így tehát nekünk, keresztyéneknek megadatott, hogy mindig boldogok lehessünk, mert még ha igen kevésel rendelkezünk is abból, amit ez a világ adhat, mégis mindazzal a lelki áldással bírunk, melyet Isten nyújthat. Krisztusban mindenünk megvan, amire csak szükségünk lehet.

Ezt a keresztyén boldogságot néha megelégedésnek is nevezzük. Pál erről így ír: „De valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel; Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik” (1Tim 6,6-9). „Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjete meg azzal, a mitek van; mert ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozzom tőled” (Zsid 13,5).

A keresztyén boldogság első jellemzője az, hogy belülről fakad. Elhithetjük a külvilággal, hogy mindennel elégedettek vagyunk, amit Isten ad nekünk csupán azzal, hogy nem panaszkodunk, miközben szívünkben folyton méltatlankodunk. De Isten látja a szívünket és a gondolatainkat. *„Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van remény-ségem”* – írta Dávid a 62. Zsoltár 5. versében, mert tudta, hogy ez az egyetlen módja a boldogságnak. Éppígy ez az Istenbe vetett bizalom, ez a szívből fakadó boldogság a keresztyén ember életének minden területére kihatással van. Bár Dávid tudta, hogy Isten mindent kézben tart; mégis depresszióba esett, amikor nem engedte, hogy ez az igazság befolyásolja a gondolkodásmódját. Ezért sóhajtott fel így: *„Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem?”* (Zsolt 42,5). Hozzá hasonlóan nekünk is ezt a belülről fakadó boldogságot kell megcéloznunk, mely tökéletesen boldoggá tesz bennünket, úgy, ahogy a test melegét megőrizhetjük ruházatunkkal, mely így tökéletesen melegen tart minket. S ehhez a meleghez hasonlóan, mely megmarad a téli ruházatunkban, a keresztyén boldogság is olyasvalami, ami nem fogy el.

A keresztyén boldogság második jellemzője az, hogy a tragédiák idején is jelen van. A nehéz időkben a keresztyén ember éppúgy szomorú, mint mindenki más. Amikor mások bajban vannak, a keresztyén ember velük együtt gyászol. Imádkozik magáért és mindazokért, akik nehézségeken mennek keresztül, tudva azt, hogy az Úr Jézus, aki maga is szenvedett a kísértések idején *„segíthet azokon, akik megkísértettek”* (Zsid 2,18). A felnőtt korú keresztyén, habár imádkozik Istenhez a problémák közepette, nem méltatlankodik, s amikor

mégis kísértést érez erre, uralkodik magán. Nem panaszkodik Istenre, hanem továbbra is engedelmeskedik, és szereti az Urat. S ha beszél a problémáiról, imádságban teszi ezt, mert tudja, hogy Isten tud segíteni rajta.

A keresztyén boldogság harmadik nagyon fontos aspektusa az, hogy ez Isten munkája. Nem az ember vidám természetéből fakad, de azt sem jelenti, hogy az ember nem hajlandó érzelmileg vagy lelkileg tudomást venni a körülötte zajló dolgokról. Hiszen még a hitetlen emberek is összeszedik magukat, és próbálnak nem aggódni. De a keresztyén boldogság több, mint pusztán „próbálni nem aggódni”: a keresztyén mindig boldog akar lenni, mert ez dicsőíti Istent.

Tehát a keresztyén boldogság negyedik ismérve az, hogy a keresztyén embert az teszi boldoggá, hogy Isten akaratát cselekedheti. A keresztyén embert senki nem kényszeríti az engedelmesre; a keresztyén önszántából engedelmeskedik. Ha egy pillanatra elgondolkozunk, ráébredünk, hogy semmi sem tesz bennünket annyira boldoggá, mint az, ha Isten akaratának alávetjük magunkat. Tökéletesen megelégedünk hát azzal, hogy „engedjük”, hogy Isten tervezze meg a jövőt, még akkor is, ha ez nagymértékben más, mint amit mi elképzeltünk. Sőt Isten terveit a sajátunkhoz képest előnyben részesítjük, hiszen Isten jobban tudja, hogy mire van szükségünk, mint mi magunk. Az Úr sokkal jobban ismeri az Övéit, mint mi magunkat. A hitetlenek, akik azt gondolják, hogy sorsuk a saját kezükben van, úgy érezhetik, hogy van okuk a félelemre, hiszen egyetlen rossz lépés katasztrófához vezethet, de a keresztyénnek nincs mitől tartania: a jövőt átadhatja Istennek, s örömet lelhet abban, hogy engedi, hogy Isten ren-

delje a lépéseit. Salamon ezt írta: *„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elméd; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat”* (Péld 3,5-6). A keresztyénnek tehát öröme van akkor is, amikor nehézségeken megy keresztül, és utána is, mert visszanézve láthatja, Isten hogyan vezette.

Ez a fajta keresztyén boldogság ráadásul nem múlik el semmilyen szenvedés idején. Keresztyénként nincs meg az előjogunk, hogy eldöntsük, milyen szenvedéseknek vagyunk hajlandók magunkat alávetni – például hogy hajlandók vagyunk elveszíteni a gazdagságunkat, de az egészségünket nem –, hanem boldogok vagyunk függetlenül attól, hogy milyen szenvedéssel kell szembenéznünk. Lehet, hogy az egyik próbát egy másik követi, és végül úgy tűnik, hogy az életünk másból sem áll, csak nehézségekből; legbelül mégis igazán boldogok vagyunk. Talán a problémáink sorának a végét sem látjuk; azonban legbelül megelégedettek vagyunk, s Isten, aki egész életünket előre eltervezte, ezáltal megdicsőül.

Fordította André Viktória

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Bagoly Gyula 06-30-269-8643		17:30 FB			16:30 IB 16:30 GYA	10:30 IT 16:00 FB (kéthetente)
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:30 IT 15:00 FB
Kaposszerdahely	Bencs Miklós 06-70-328-5471			18:00 FB			11:00 IT 16:00 FB
Miskolc	Szöke Imre 06-46-412-558			17:00 FB			10:30 IT
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			12:00 IT
Csíksereda	Simon Szabolcs 0744-307-550				18:00 FB		
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793		17:00 FB	17:00 NB			10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550			14:00 FB			
Kolozsvár	Szász Attila 0364-109-567				17:00 EV		10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-267-166			17:00 NIM 18:00 FB	15:00 GYA		9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:00 IT
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260			14:00 FB			
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550		17:00 FB 18:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0726-265566		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0722-573-019			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Parajd	Pál Tamás 0266-240-280	17:00 FB					10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Barkaszó	Gál István 380-99-1817233	HÉTFŐ 18:00 FB					
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214		18:00 FB	14:00 FB			10:00 IT
Búcsú	Demeter Géza 380-66-2679077					16:00 GYA	15:00 FB 17:00 FB
Gát	Gál István 380-99-5576333			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214	18:00 IB			19:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Demeter Géza 380-66-2679077				18:00 FB		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-99-5576333			19:00 FB	16:00 FB		12:00 GYA 15:30 IT 16:00 GYA 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, NB – női bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra,
FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő